

РІК LXVI, Ч. 2

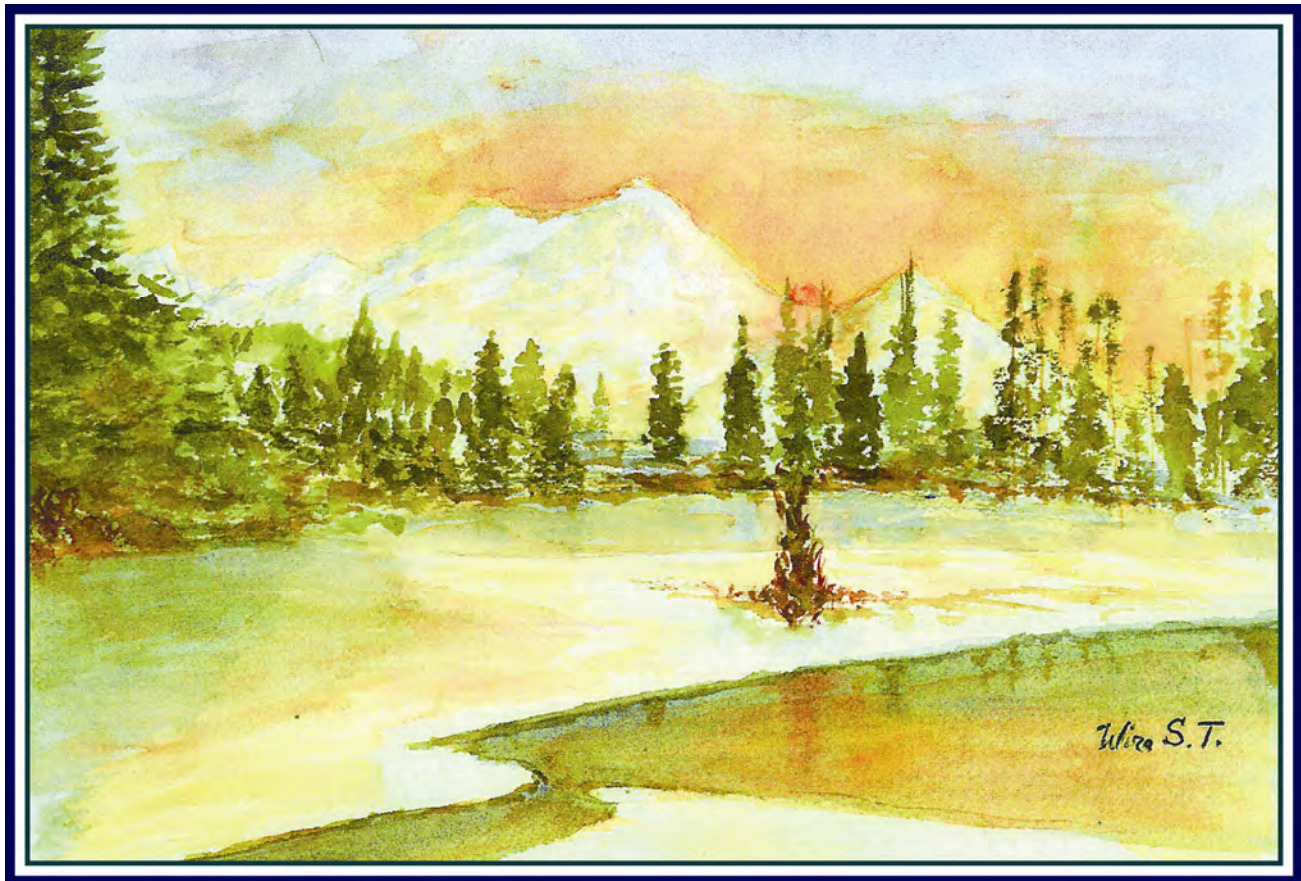
ЛЮТИЙ – 2009 – FEBRUARY

№ 2, VOL. LXVI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944
Виходить раз у місяць

СUA – неприбуткова організація
Засновник Українського Музею в Нью Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

PIK LXVI

ЛЮТИЙ

Ч. 2

Редактор – Тамара Стадниченко

Відповідальна за україномовну частину журналу – Лідія Баб'юк-Слиж

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, Любов Волинець, Ася Гумецька,
Марта Тарнавська, Вірляна Ткач, Наталія Даниленко
Мовна коректа – Святослав Левицький

Адміністратор: Наталія Дума (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СUA \$30.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXVI

FEBRUARY

№ 2

Editor – Tamara Stadnychenko

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA Inc. President
Lidia Babiuk Slysh – UNWLA Press Secretary
Martha Bohachevsky Chomiak, Lubow Wolynets, Assya Humetsky
Marta Tarnawsky, Virlana Tkacz, Natalia Danylenko

Administrator: Natalia Duma (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$30.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ

Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками...	1
Ірина Куровицька. Почесна голова СUA	2
Вітаємо нових членок СUA	5
Леся Храплива-Щур. Рік гетьмана Івана Мазепи	6
Святослав Левицький. Велика Жінка України	8
Лариса Дармохвал. Музей Наталії Кобринської	9
Віра Андрушків. Плакаючи предківські коріння на новій землі	11
Уляна Лоза. Ювілей 75-ліття 49-го Відділу СUA ім. Ольги Басараб, Боффало, Округа Північний Нью Йорк	13
Марія Полянська. Діяльність Стипендійної Акції СUA в Україні від 1991 року	14
Відійшли у Вічність	16
Богдана Микита. Як може все змінитися...	16
Віра Гнатюк. З'єднання 26-го і 63-го Відділів СUA, Окр. Дітройт	18
Марта Тарнавська. Міжнародний Жіночий день і Президент України	19
Martha Bohachevsky-Chomiak. Our Life and Our Life	19
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views, & News	21
Ania Savage. Branch 38 of Denver Commemorates Holodomor	23
Martha Bohachevsky Chomiak. 2008 Kovaliv Prize in History	25
Оксана Шараневич і Оля Дем'янчук. У світлі Різдваїні дні казкові	26
Галя Грицик. До „Світлички” завітав Святий Миколай	27
Галя Грицик. „Щедрий Вечір, добрий вечір, добрим людям на здоров'я...”	28
Лідія Слиж. „А той другий празник святого Василя”	29
Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”	30
Tamara Stadnychenko. Life in Art—Art in Life (R. Gilicinski)	31
Tamara Stadnychenko. Adventures with Flat Stanley	32
Tania Blanco. Adventures with Coffee Filters	33
Sweet Stuff	34
Пожертви на Стипендійну Акцію СUA	35

На обкладинці: Віра Слободянюк Тригос. Захід сонця в Скалистих горах.

On the cover: Wira Slobodianiuk Trigoss. *Sunset over the Rocky Mountains.*

Підписано до друку 20 лютого 2009 р.

Маріянна Заяць, голова СUA. Тамара Стадниченко, редактор.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

При передруці обов'язково подавати джерело – “Наше Життя”.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by
Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2009 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Subscription fees for UNWLA members are included in annual dues.

Subscribers who are not UNWLA members should send annual subscription fee directly to

UNWLA, Inc.

203 Second Avenue, New York, NY 10003

ДІЛИМОСЯ ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Лютий – це місяць, в якому звертаємо погляд у минуле і вшановуємо українських жінок-героїнь, надзвичайних жінок, яких згадуємо у відділах Союзу Українок Америки за їхню відвагу та любов до своєї держави. Чимало наших відділів названо на їх честь; члени СУА обирають собі жінку-патрона, життя та жертвенність якої їх захоплюють і є гідними шани.

26 лютого 1956 року американські жінки українського походження організували масову демонстрацію-протест в Українському Народному Домі Нью Йорку. Учасниці протесту одногolosно ухвалили низку резолюцій про 500 українських жінок, закатованих в радянських таборах – жертв, яких ми пам'ятаємо як «500 українських героїнь Кінгіру» — і підписали лист від Співки українських жіночих організацій Америки до Президента Ейзенгауера, в якому «вирішили звернути увагу на акт зумисного вбивства, вчинений радянською владою супроти 500 українських жінок у концентраційному таборі в Кінгірі (Караганда). Ці беззахисні жінки загинули під танками, навмисно висланими проти них.» Резолюції вимагали, щоб на цей акт безглузлого вбивства мирного населення в мирний час звернула увагу Організація Об'єднаних Націй. Ці відважні жінки залишаються частинкою нашої історичної пам'яті, і щороку ми вшановуємо їх у Свято Героїні.

У лютому 1871 року народилася чи не найважливіша та найпрацьовитіша українська поетка Леся Українка. Нам пощастило, що її літературна спадщина доступна нам сьогодні у всьому її багатстві. Різноманітні документи (наприклад, листи, опубліковані за кошти СУА у збірці «Листи так довго йдуть», 2002), світлини, на яких Леся Українка в товаристві найближчих людей, та її мемуари допомагають нам зрозуміти, що було найдорожчим для письменниці. У своїй поезії Леся Українка часто зверталася до мелодій рідного краю, і в ній дуже часто натрапляємо на два слова: «крила» і «пісня». Дехто з літературознавців доходить висновку, що підсвідомо поетка прагнула звільнитися від свого хворого тіла та «літати на крилах своєї уяви, ніби в пісні». Свідченням цього бажання є і її життя, і поезія, яку вона творила. Попри хворобу Леся Українка ніколи не відступалася від свого життєвого кредо – «*Contra spem spero*» чи «без надії сподіваюсь» – слів, що підкреслюють рішучість та стійкість письменниці, життя і творчість якої ми вшановуємо щороку в лютому.

Цього року святкуємо 65-ту річницю з часу заснування «Нашого Життя» чи «Our Life», і, як вже згадувалося у числі за січень та робилося в минулому, ми плянуємо опублікувати архівні матеріали і статті, що вшановують історію нашого часопису та відображають його мету. У числі за січень 2004 року (стор. 9) було надруковано статтю, написану 1944 року першим редактором «Нашого Життя» Клавдією Олесницькою. Тоді вона писала: «Випускаючи у світ перше число «Нашого Життя», ми маємо намір працювати над тим, що нас єднає, а не над тим, що нас розділяє. У відповідь тим, хто має сумніви, чи варто зараз видавати часопис, ми кажемо однозначне «Так!»

Дивовижно, як багато змінилося з того часу і водночас – скільки всього залишилося без змін. Минуло 65 років, але наші наміри ті самі. Єдине, що змінилося – це можливо те, що нас об'єднує. Сьогоднішнє керівництво Союзу Українок Америки поставило собі за мету 2009 року визначити місце СУА як українсько-американської жіночої організації в сучасному світі і проаналізувати, як найкраще пов'язати діяльність Союзу Українок Америки з життям сучасних американських жінок українського походження.

У цьому числі ми публікуємо коментар д-ра Марти Богачевської-Хомяк, Почесної членки СУА і члена редакційної колегії «Нашого Життя». Цей коментар цікавий та спонукає до роздумів. Ми щиро погоджуємося з Д-ром Богачевською-Хомяк у тому що ми пани своєї долі, і ми рухаємося вперед, намагаючись забезпечити нашій організації успішне та вартісне майбутнє. Хочемо запросити д-ра Марту Богачевську-Хомяк не лише долучатися до творення цього майбутнього своїми статтями в «Нашому Житті», але й приєднатися до нашої спільної праці, в якій «ми разом працюємо з шанобою до досягнень наших попередників і з великою повагою один до одного!»

Маріянна Заяць,
голова СУА

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ІРИНА КУРОВИЦЬКА

Ірина Куровицька

Складаю сердечну подяку делегатам ХХVІІІ Конвенції СУА, (Дітройт, травень 2008 р.) які проголосували за надання мені звання Почесної Голови СУА.

Праця в Союзі Українок Америки. У 1964 р. я була однією із засновниць 83-го Відділу СУА в Нью Йорку і працювала у слідуючих ділянках: виховна референтка, заступниця голови, адміністратор “Світлички” у 1966-99 рр.

ХІХ Конвенція СУА, 1981 р. – обрана до Екзекутиви СУА вільною членкою. Як вільна членка я брала участь у різних жіночих конференціях: Луівілі, Кентакі, де обговорювались жіночі питання, поставлені на Першій Всесвітній Конференції ООН у справах жінок, брала участь в ООН конференціях та семінарах, які проводили підготовку до Третьої Всесвітньої Конференції ООН у справах жінок в Найробі, Африка. 1993 р. – вибрана заступницею голови СУА для справ зв’язків.

ХХV Конвенція СУА, 1999 р. – обрана головою СУА. ХХVІ Конвенція СУА, 2002 р. – перевибрана головою СУА, а на ХХVІ Конвенції СУА в 2005 році перевибрана втретє.

Під час моєї першої каденції СУА святкував 75-ліття заснування організації, спочатку в округах, а кінцева святкова імпреза відбулася у Вашингтоні. Там вперше в історії нашої організації було запрошено до почесного святкового комітету Губернаторів штатів, в яких існують Окружні Управи СУА. У цей ювілейний час розпочато програму “Булочка і молоко найменшим

школярам України“. Програма проходила в 11-ти школах України протягом 8-ми років.

Зі знайдених у бібліотеці в Празі, Чехія, листів Лесі Українки, за пропозицією та спонсорством д-р Іванни Ратич, видано книжку “Листи так довго йдуть”, яку опрацювала Світлана Кочерга. Перше видання цієї книжки вийшло в Америці, а друге – в Україні.

Вшановуючи 70-ліття Голодомору-Геноциду, виступила в УВАНі та в Літературному Клубі в Нью Йорку про працю СУА в тих часах. Архівні матеріали були надзвичайно цінні і цікаві, тому я запропонувала листопадове число журналу СУА “Наше Життя” 2003 року присвятити 70-літтю Великого Голоду в Україні. В ньому подано більшість документів із архіву СУА, які залишив Комітет Негайної Допомоги Голодуючій Україні з тим, щоб ознайомити світ із цінностями СУА. Ці документи підтверджують, як світ ставився до трагедії українського народу.

У вересні 2004 р. брала участь у сесії Конгресу УККА на тему “Об’єднання української громади”. де заявила позицію СУА у цій справі.

В третій каденції провела ремонт двох поверхів будинку СУА, які впродовж років містили Укр. Музей, створений СУА. Один поверх займає канцелярія СУА, а на другому відкрито Мистецьку галерею СУА.

За дорученням дружини Президента України Катерини Ющенко розпочала проєкт – переклад на англійську мову книжки проф. Валентини Борисенко про Голодомор “Свіча пам’яті: усна історія про Геноцид України у 1932-33 рр.” Вступ до цієї книжки написала спільно з головою СУА Маріянною Заяць.

Упродовж трьох каденцій (дев’ять років) щомісяця дописувала до журналу “Наше Життя” про працю СУА (у двох мовах). У 2000 році з референткою Стипендійної Акції СУА відвідала стипендіатів Бразилії.

Координувала співпрацю Союзу Українок України із СУА. Неодноразово здійснювала поїздки в Україну із референтками Суспільної Опіки, щоб передати фінансову допомогу дітям,

які втратили батьків у копальнях Донецька, Дніпропетровська та на летовищі у Львові. Їздила із іншими членами Управи, щоб передати фінансову допомогу, закупити медикаменти, харчі та теплий одяг учасникам Помаранчевої Революції на Майдані.

Двічі виступала під час маніфестацій під Українським Консульством та ООН в Нью Йорку, а також по-американському радіо, проти порушення виборчого права в Україні.

Під час проголошення на Майдані результатів четвертого голосування на Президента України було відчуття, що сам Володимир Великий і княгиня Ольга моляться за Україну. Це був один з найбільш зворушливих і незабутніх моментів. Взяла участь у Інавгурації Президента України Віктора Ющенка.

Як голова СУА, брала участь у святкуваннях округ, річних з'їздах округ, святкуваннях відділів, репрезентувала організацію на різних рівнях.

Український Музей в Нью Йорку. Заснований СУА в 1976 році. Згідно зі статутом УМ, голови СУА входять до Екзекутиви УМ, як перші заступниці голови. Продовж 9 років я брала активну участь у засіданнях Екзекутиви та Управи, брала участь у відкриттях виставок.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій. Була однією з тих, які домоглися одержання консультативного статусу в ООН для СФУЖО, а саме, виповнила потрібні форми і доставила матеріали до ООН. Брала участь у Конгресах СФУЖО, які відбуваються кожні 5 років. Останній відбувся у Києві 2007 р., де я була однією із ведучих. Репрезентувала СУА на річних нарадах СФУЖО. Виготовляла письмові річні та п'ятирічні звіти. Написала історію СУА до книжки "50-ліття СФУЖО".

Українська Всесвітня Координаційна Рада. Була учасницею 3-го і 4-го Форумів УВКР. На 3-му Форумі увійшла до Президії УВКР і брала участь у річних засіданнях. На 4-му Форумі була членом Номінаційної комісії.

Світовий Конгрес Українців. Входила до Екзекутиви Світового Конгресу Українців від СФУЖО і брала участь у засіданнях Ширшої президії та Річних нарадах. У Донецьку на Річних нарадах СКУ вибрано мене на голову

Номінаційної комісії СКУ на IX Конгрес СКУ, який відбувся 2008 р в Києві. Брала участь у Конгресах СКУ і звітувала про працю в ООН. На святкуванні 40-ліття СКУ передала привіт від СФУЖО.

Національна Рада Жінок / США. Одним із найбільших моїх досягнень було обрання мене в 1992 р. президентом найстаршої жіночої коаліції в Америці – Національної Ради Жінок США. Була першою жінкою українського походження, яка була обрана на цю посаду за 108 років існування коаліції. (*Організацію в 1888 р заснували славні американські суфражистки того часу, Сузен Б. Антоні, Елізабет Кеді Стантон, Лусі Стон Блаквелл та інші. У 1888 р. засновано Міжнародну Раду Жінок.*). У 1982 р. як відпоручниця Союзу Українок Америки до НРЖ США увійшла до комісії вибору жінок, які здобули особливі успіхи у професійній діяльності. Цю ідею провела в СУА. На запрошення стала членом Міжнародного комітету гостинності, який працює з рамени НРЖ США. У програмах цього комітету гостями є дружини членів дипломатичного корпусу та дружини Генеральних консулів. Двічі провела програми традиційного святкування Різдва та Великодня в Українському Консульстві в Нью Йорку. Ініціювала і інші програми з українською тематикою. Неодноразово була членом Номінаційної комісії для вибору управи НРЖ США.

1990 р. очолювала Комісію відзначень "Жінки Сумління". У 1992 р. провела конкурс на тему "Спокій у природі і гармонія у доквіллі". У цьому конкурсі взяли участь школярі зі всіх штатів Америки. Друге місце здобула українка з Клівленду. У 1989-91 рр. була членом Екзекутиви НРЖ США, у 1991-92 р. – першою заступницею президента НРЖ США.

Як президент Національної Ради Жінок, видала 4 бюлетні та один програмовий журнал. Цей журнал був присвячений відзначенню корпорації США з "Fortune 500" за їхнє старання полегшити умови праці жінкам. Улаштовано бенкет в ООН 14 листопада 1994 р. У мистецькій частині програми взяли участь Оксана Кровицька з Миської опери Нью Йорку і піаніст Володимир Винницький. На бенкеті були відзначені президенти 8-ми компаній, таких як ІВМ, J.C. Penney та інші. Президенти всіх компаній, які одержали нагороди, були присутні на бенкеті.

8-го березня 1994 р. НРЖ/США відзначила Міжнародний День Жінки програмою-полуденком в ООН, головним доповідачем якого була губернатор штату Нью Джерзі. К.Т. Вітман.

31 березня 1995 р. я провела святкування 50-ліття ООН, учасниками якого були постійний представник Норвегії до ООН Ганс Джейкоб Біо-Ліан, д-р Еліот Іркгарт з Фундації Форда та інші дипломати. Головним промовцем був Генеральний секретар ООН Бутро Бутро Галі.

На 50-літті святкування ООН у Сан-Франциско “Асоціація США для ООН” відзначила мене грамотою, як одну із провідниць американського жіночого руху.

Перший раз в історії Національної Ради Жінок США, як президент, я зробила заходи, щоб Нью Йоркський Університет – Департамент Публічної Адміністрації співпрацював з НРЖ, де студенти з України, Польщі та Естонії опрацювали тему “Жінки в парляменті на місцевому, регіональному і крайовому рівнях”. За цю працю студенти отримали кредити для одержання ступеня магістра, а завершені праці внесено до Комісії статусу жінки при ООН перед Всесвітньою Конференцією ООН в Пекіні, яка проходила у 1995 р.

ООН, неурядові організації. Репрезентувала неурядові організації, які мають консультативний статус в ООН: Світовий Рух Матерів в 1982-2000 рр., СФУЖО – 1994-1997 рр. Працювала в різних комітетах та подавала заявки.

Участь у Світових Конференціях. 1995 р., Київ – конференція “Жінка і Демократія”, виступила з доповіддю. 1995 р, Копенгаген, Данія – офіційна Конференція ООН та Форум з питань Соціального Розвитку, репрезентувала НРЖ США, Світовий Рух Матерів. Учасниця семінару Міжнародної Ради Жінок. 1995 р., Пекін, Китай – IV Всесвітня Конференція Жінок ООН, де репрезентувала НРЖ.

Була однією з доповідачів на семінарі Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, тема виступу: “Нуклеарні відходи – впливи на довкілля”. Проводила семінаром Світового Руху Матерів на тему “Виховання майбутніх батьків”. Також була учасницею семінару НРЖ США і МРЖ “Вплив довкілля на здоров’я жінок”.

1996 р., Київ – конференція Організації ім. Пилипа Орлика з рамени US – Ukraine Foundation на тему “Праця в коаліції”.

1997 р., Відень, Австрія – конференція “Vital Voices – Women in Democracy”. Конференцію ініціювали перша леді США Гіларі Клінтон і Меланія Вервір - вільна членка США.

Український Інститут Америки. Член Дирекції у 1983-1999 рр. Проводила бенкетами, якими вшановували Українця року Павла Плішку – 1985 р., Джека Пеленса – 1986 р., генерала Богдана Кравціва і суддю Богдана Футея – 1987 р., Лідію Крушельницьку – 1989 р. 9 жовтня 1998 р. була ведучою, коли українська громада прощалася із достойним головою 52-ої Сесії Генеральної Асамблеї ООН Геннадієм Удовенком.

Одноразові події. Була однією з голів комітету привітання Президента України Віктора Ющенка та його дружини Катерини у Вашингтоні та членом комітету для привітання Президента в Нью Йорку.

Платна праця. “Advertising Checking Bureau”, “Bankers Trust Co. VP in Plotkin Associates”, “United Interchange” і працювала як Freelance Fashion Designer, відбулися 2 покази власних дизайнерських моделей.

Громадська праця. Упродовж років мала гарні стосунки з Американським та Українським урядами та послами України. Указом Президента України В. Ющенка була нагороджена орденом княгині Ольги III ступеня за активну громадську діяльність і вагомий особистий внесок у висвітлення правди про Голодомор 1932-33 років в Україні. Одержала низку Грамот вдячності від Президента України, Міністерства Закордонних Справ та від відділів СУУ. На ХХVIII Конвенції одержала грамоту від посла України до США д-ра Олега Шамшура за розповсюдження інформації про Голодомор та допомогу у розвитку Української Держави. Маю звання Почесної членки Союзу Українок України і Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

Пласт. Будучи пластункою, довгі роки працювала виховницею, референткою пластових видань, заступницею станичного, була першою жінкою-станичною в Нью Йорку, краєвою коменданткою, організаційною референткою, зас-

тупницею голови Крайової Пластової Старшини і членом Головної Пластової Ради. Одержала срібного Юрія за пластову працю і золотого Юрія за громадську працю.

1975 р. Була заступником голови Об'єднаного Укр. Комітету м. Нью Йорк. Як заступниця увійшла до Міського Комітету Нью Йорку для святкування 200-ліття Америки, за моїми заходами український коровай був виложений в кіоску на Рокфеллер Центр. За мою активну працю одержала грамоту вдячності від міста Нью Йорку.

Ірина Куровицька з роду Книш, народилася у Львові. Батьки Михайлина та Іван були змушені залишити рідний дім, втікаючи від совєцького режиму. Після війни перебували в таборі біженців Ріді і Зальцбургу, Австрія. У 1948 р. родина Книшів виїхала через Мюнхен, Німеччина, до США. В Америці спершу замешкали у штаті Коннектикат, де я продовжувала ходити до 4 класу, згодом переїхали до Нью Йорку. Тут ходила до української католицької народної школи св. Юра, відтак закінчила "Washington Irving High School" і вступила у міський коледж "Baruch School of Business", пізніше до "Parsons School of Design" і "New University for Social Research", що його закінчила (Fashion Design).

Одружена з Ярославом Куровицьким, колишнім підприємцем, який свого часу оборонив вул. Тараса Шевченка від знесення з міської мапи Нью Йорку. Маємо двох дітей – Ярослава-молодшого та Оксану. Син Ярослав одружений з Елисаветою (Ізею) Павлюк, колишньою балериною Нью Йорк Сіті балету. Мають двоє дітей – Юрія і Діянну. Дочка Оксана, правник, одружена з Орестом Комарницьким, стоматологом-хірургом, мають дві доні – Ксеню і Катю.

На закінчення складаю подяку Президенту України Віктору Ющенку та першій леді Катерині Ющенко за їх підтримку та надання нагороди, Міністерству закордонних справ України, дипломатам, які перебували в США продовж років моєї каденції, редакторам українських часописів за цінні статті, президентам: СКУ, СФУЖО, МРЖ, СУУ, ЖГ, НРЖ/США, а найбільше всім головам Округ, Відділів та всім членам нашої організації за привілей бути з Вами. Всі Ви збагатили моє життя.

*Сердечно вітаємо
Нових Членок
Союзу Українок Америки*

*A Warm Welcome
to New UNWLA Members*

Відділ 22 (Chicago) – Анна Слободян

Відділ 49 (Buffalo, NY) – Mary Bodnar,
Zoriana Jacyszyn-Bunche, Judie Hawryluk,
Elaine Nowadly, Luba-Nadia Joven, Olga Pucak,
Mary Beth Olga Sukmann

Відділ 75 (New Jersey) – Нуся Денисик,
Катя Куцина, Ліда Гук, Ольга Кузів,
Маргарет Нич, Надія Нинка

Відділ 83 (New York) – Ольга Кузьмин,
Наталя Малінова, Люба Витвицька

Відділ 90 (Philadelphia) – Леся Стасюк

Відділ 91 (Philadelphia) – Олеся Цар

Відділ 96 (Detroit) – Христина Никорак,
Лада Прокоп, Надія Пурнелл

Відділ 107 (California) – Євгенія Бальчук,
Oksana Sullivan

*Бажаємо Вам душевного задоволення
і витривалості у праці.*

*May your journey with the UNWLA
be filled with good friendships and good
endeavors.*

РІК ГЕТЬМАНА ІВАНА МАЗЕПИ

*Прийдімо ж знову, понад три віки,
Понад руїни знидїлих анатем,
Прославити дар Божої руки –
Мазепи духа поміж нас вітати!*

Гетьман Іван Мазепа.

Закінчився знаменний для всіх українців 2008-й рік: роковини трьох-чвертей століття примарного голодомору на нашій землі. Впродовж нього ми зуміли доказати світові, що цю нечувану катастрофу свідомо заплянувала і провела червона Москва. Зворушливе гасло року «УКРАЇНА ПАМ'ЯТАЄ – СВІТ ВИЗНАЄ» виявилось справді дуже влучним та дохідливим до багатьох сердець.

Появилися сумлінно опрацьовані документальні видання на тему голодомору, знаменито спрацювала українська преса, залунали голоси правди із трибун світових потуг, що був це справді міжнародньо-осуджуваний злочин, ГЕНОЦИД. Як сказано в отців церкви: «...кров

мучеників стає насінням віри!» Хоч як не лютували б на це вороги!

І ось – цей, 2009-ий рік, приносить нам роковини нової дати, яку треба належно використати. Це «кругла дата» – трьохсотліття виступу гетьмана Івана Мазепи проти імперіялістичних зазіхань царя Петра. Дата на жаль, теж і не з веселих, знаємо бо, як закінчилися ці змагання. Треба тільки подивляти немолодого вже гетьмана, що в тодішніх умовах зважився на такий рішучий крок. Про його постанови знало лиш найближче його оточення, а загал народних мас, навіть козацтво та старшин неможливо було організувати в одну мить до їх здійснення. А проте виклик хвилини був такий рішучий і остаточний, що Іван Мазепа пішов відважно за ним.

Важкі були безпосередні наслідки цього рішення: програна оборона гетьманської столиці Батурина і жахлива масакра не лиш переможених козаків, але й тисяч невинних міщан з дітьми, жінками і старцями. Була трагічно програна битва під Полтавою через півроку, – наслідок нещасливого збігу окремих різних обставин. Була розпачлива втеча горстки вірних мазепинців разом зі шведами за Дністер під протекторат турків. Як писав Тарас Шевченко у вірші «Іржавець»:

*«Наробили славні шведи
Великої слави;
Утікали з Мазепою
В Бендери з Полтави...»*

Була трагічна смерть гетьмана – вигнанця, поза межами свого володіння. Московська церква кинула анатему на голову держави – славного будівника численних храмів. Було на покиненій українській землі криваве царське переслідування усіх підозрілих у співчутанні Мазепі. Була і перша руїна Січі Запорозької за участь частини запорожців у мазепинському повстанні.

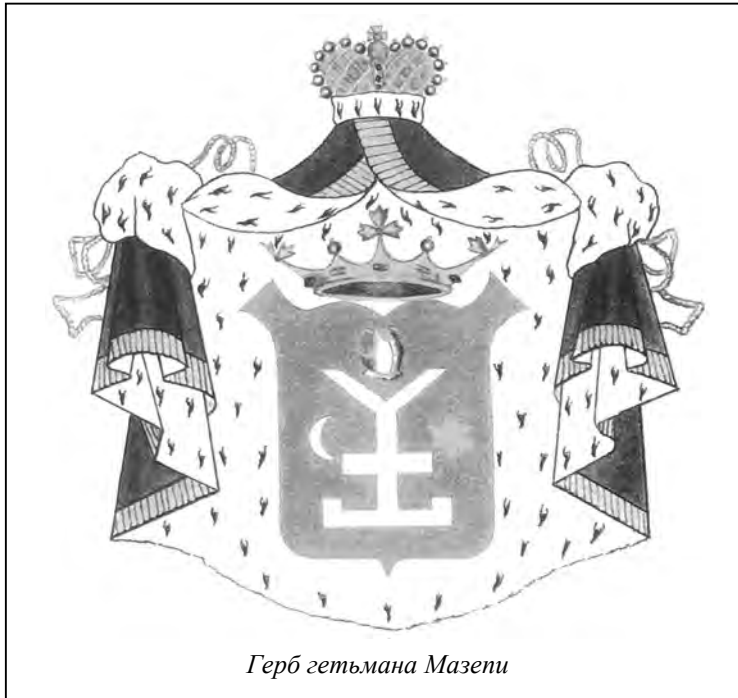
А опісля?.. Полтавська трагедія стала наріжним каменем неповздержимої експансії царської московщини. Навіть давню назву Київської Русі присвоїла собі Москва! Режими в Москві і Петербурзі чергувалися одні за одним, а наслідки Полтави відчували однаково нестерпно всі покоління українців. Відчуваємо їх ми і до сьогодні...

Переможні царі, їх прислужники, такі як поет Олександр Пушкін, а навіть підвладна самодержцям Церква, діяли спільно й дуже зручно. Всіма можливими засобами старалися принизити, знеславити ім'я гетьмана Мазепи, як державного мужа, чи навіть звичайної чесної людини. Такі погляди на нього закріплювали ще й забобонами та карами. На жаль, такі неправдиві погляди про одного з найбільших українців залишилися і до сьогодні у свідомості багатьох, та не лиш чужинців, аж до наших державних часів.

І до останніх років так мало зроблено для очищення його імені від ворожих наклепів. Навпаки, випущена вже за відновленої нашої державності і широко розрекламована кінострічка «Молитва за гетьмана Мазепу» не приносить чести ні йому, ні своїм творцям. Тільки зовсім недавно започаткував Президент Віктор Ющенко під своєю особистою опікою розкопки та відбудову Батурина та вшанування загиблих там невинних жертв.

Та ніяка ворожа пропаганда не могла вбити у глибині свідомості народу відчуття величчя історичного значення як самого гетьмана Мазепи, так і його одержимого, невдалого на перший погляд виступу. Знав йому ціну і наш Кобзар, присвячуючи йому згадуваний «Іржавець», та ще поважнішу, особливо глибокого заповітного змісту поему «Великий Лях». Сто років опісля виступали знов у бій проти тієї ж Москви Українські Січові Стрільці із піснею свого барда Романа Купчинського «...Бо нас у бій благословить могутній дух Мазепи». А шапка «мазепинка» із символічними «крильцями» над чолом стала частиною їх однострою. І віджила знову тридцять років пізніше – у вояків УПА.

А у вільному світі обирали Мазепу своїм патроном численні українські патріотичні об'єднання, – від клубів старших, до куренів молодіжних організацій й пишалися його гаслами, гербами та стягами. Ішла також посилена дослідна та наукова праця між нашими науковцями у вільному світі. Мазепу та його добу висвітлювали на основі архівних документів країн свого перебування такі визначні вчені, як Ілля Боршак, Борис Крупницький, Олександр Оглоблин, Віктор Доманицький, Володимир Січиський. На

Герб гетьмана Мазепи

основі їх праць повстала в очах українців справжня постать Великого Гетьмана та його задуму. Постать далекозорого політика та духовного батька самої ідеї самостійної української держави. Гасло трагічного Миколи Хвильового «Геть від задрипанки Москви» більше двісті років після виступу гетьмана Мазепи, було модерним повторенням мазепинської ідеї, завжди актуальної.

Може найкраще зформулювала суть і значення для нас Мазепиною діла історик – скиталець двадцятого століття Наталія Василенко-Полонська: «Полтавська катастрофа поклала межу в історії московської та української держав». Це треба розуміти, що «розділила їх на віки». А професор Оглоблин ствердив: «Ім'я Мазепи залишилось для дальших поколінь символом боротьби за незалежність України». Тут варто ще додати, що не лиш символом незалежності, але й соборності.

Скільки ж таємних трудів та дипломатичних заходів поклав гетьман Мазепа для з'єднання правого й лівого берега Дніпра та козацького низу в єдиний державний організм! І ці ж намагання такі дуже болючі й на часі і для нас сьогодні! В тому також діє його заповіт!

Варто ще відмітити, що гетьман Мазепа

перший в нашій історії починав розуміти цілісність нації, тобто всіх її суспільних клас, як одного суспільного організму. Чимало його розпоряджень свідчать про піклування для покращання умов життя міщанам, ремісникам, селянам... Такого ж ще й не знала тодішня освічена Європа!

Та гетьмана Мазепу можна цінити не лише як дипломата і людину понадчасових візій. Мала теж позначки його величі культурнотворча діяльність. Впродовж 22-ох років гетьманування відома його дбайлива опіка над літературою, наукою, в тому числі й розбудова Київської Мо-

гилянської Академії. Славилася його щедрість та добрий смак у будівництві високомистецьких храмів та інших архітектурних шедеврів, тоді розвинулося так славне «Козацьке Барокко»!

Словом, хто хотів би zorganizувати цей рік, як період відродження політичних ідей, геройських чинів та розквіту мистецтва доби гетьмана Мазепи, той має незвичайно широкі можливості. Матеріалів для цього знайде багато, щоб зацікавити й захопити сучасне наше покоління величчю української спадщини та самим продовжувати її творіння.

Леся Храплива-Щур

ВЕЛИКА ЖІНКА УКРАЇНИ

Серед пророків української нації, які будили в народі почуття історичної самобутності, національної гідності та кликали до волі, чільне місце належить легендарній поетесі, публіцистці, філософу-мислителю та громадській діячці Лесі Українці.

Народилася Леся Українка (Лариса Косач) 25-го лютого 1871 року в місті Новоград-Волинську в родині, що вела свій родовід із старовинного козацького роду. Високоосвічена (вільно володіла німецькою, французькою, італійською, англійською, іспанською, польською, російською мовами), брала активну участь у формуванні національної свідомості в тогочасній інтелігенції, була активним членом революційних гуртків і партій.

Перша збірка поезій „На крилах пісень” вийшла у світ, коли поетесі виповнилося 13 років. Упродовж всього свого життя Леся Українка вивчала український фольклор, збирала народні пісні, легенди, міти, приказки. В результаті з-під її пера вийшла перлина української і світової літератури – драма-феєрія „Лісова пісня”.

У своїх творах Леся Українка, осмислюючи минуле, шукає національну правду. Пише науковий підручник „Стародавня історія східних народів”. Використовуючи як історичне джерело біблію, поетеса пише ряд поем та поезій („Самсон”, „Вавилонський полон”, „Одержима”, „На руїнах”, „В катакомбах”, „Оргія”, та інші), вибираючи історичне тло для формування ідей

визволення українського народу на сучасному ґрунті.

Перемагаючи протягом 30-ти років страшну хворобу („Крізь сльози я буду сміятись...”), Леся Українка всю свою любов віддавала Україні, засуджуючи прояви пасивності та національної зради, кликала до боротьби за незалежність України.

„Будь проклята кров ледача
Не за рідний край пролита!”.

Глибоким патріотизмом та біллю за долю України звучить її національно-історична драматична поема „Бояриня”. В ній підкреслено, що той „мир”, який дає чужинець-окупант, є стократ гірший, ніж всі страхоття війни. Як пророк, Леся Українка передбачила і голодомор, і репресії, і русифікацію, яку принесла українському народові в „мирні” роки московська окупація.

Леся Українка в московському народі бачила споконвічного ворога, з яким треба розмовляти не угодами, а зброєю.

„ Утихомирились? Зломилась воля,
Україна лягла Москві під ноги!
Се мир по-твоему – та руїна?”

Померла Леся Українка 1-го серпня 1913 року в Грузії. Похована в Києві на Байковому кладовищі.

„Надобраніч, сонечко! Ідеш на захід,
Ти побачиш Україну – привітай!”

Святослав Левицький

Музей Наталії Кобринської

Здійснення нашої заповітної мрії...

*«... Своїм життям і творчістю Наталія Кобринська демонструвала невичерпні можливості української жінки, її талановитість, працьовитість, гордість, красу і незалежність. Ім'я її навіки сяє в сузір'ї краєвих жінок України: княгині Анни, Лесі Українки, Ольги Кобилянської, Олени Теліги...»
З вітальної телеграми академіка НАН України Миколи Жулинського до 150-річчя від дня народження письменниці 12 червня 2005 року, Болехів.*

Не одне покоління працювало, щоб достойно вшанувати Жінку-Українку, ім'я якої Наталія Кобринська. Їй присвячували спогади, про неї писали художні твори. І кожний, хто торкався пера, щоб увіковічнити образ української письменниці-феміністки, пам'ятав її слова, сказані нею у хвилини великого душевного болю: «... я знаю! По моїй смерті будуть робити мені паради, ювілеї, свята..., але...я цього не хочу...»...

1990 рік. 8 червня, субота. Болехів готується до 135-річчя від дня народження Наталії Кобринської. Вже стоїть на постаменті погруддя письменниці, закрите білим полотном. Її могила потопає у квітах. .

Неділя, 9 червня. Старовинний Болехів не пам'ятав такого величавого свята, такого здвигу народу, відколи існував! Гості прибували звідусіль: з Києва, Литви, Львова, Стрия, Моршина, Тернополя, Долини, Дрогобича, навколишніх сіл... Повіяло волею! Піднялись високо синьо-жовті знамена! Зникав страх! Палкі слова після панахиди на могилі письменниці, а згодом в час відкриття першого в Україні та й на всій землі пам'ятника Наталії Кобринській переросло у велике національне свято.

І з того часу щороку 8 червня в Болехові проходять дні вшанування пам'яті тої, що своїм смолоскипом освітила шлях українській жінці.

«... Поклін тобі, Ненько духа мого!
Поклін тобі, могило з хрусталами та звіздами...
Не все спочило з тобою...
Частинка звізд та хрусталів впала між сестрами і стала заповітом.
Спочивай, Ненько – ми в серцях із звіздами-ідеями. Хрусталем-заповітом йдемо у світ життя!.. У майбутнє!...
Поклін тобі!»

Осінь 2005 року. 16 жовтня. Відкрито музей Наталії Кобринської. Нарешті здійснилася мрія та багаторічні зусилля союзнок Болехова в його оформленні та відкритті. На наших очах народжувався музей, оформленням якого керував художник Орест Скоб. Пізно вночі ми розійшлись стомлені, але безмежно щасливі. А вранці священник о. Володимир освятив приміщення музею.

Урочисте відкриття музею.

Зліва: науковий співпрацівник музею Галина Скворій-Якимів, міський голова Володимир Стебницький, голова міської організації Союзу українок Болехова, Лариса Дармохвал

В урочистій обстановці відкрились двері музею Наталії Кобринської. Не було на святі лише тої людини, який роками працював, щоб з попелу та забуття високо піднести правду про велич Жінки-Українки. Бо саме Роман Скворій, ім'я якого носить тепер музей історії міста Болехова, – автор монографії про письменницю «В Болехові баталія...», не дожив до того дня, щоб перерізати стрічку в час відкриття музею.

Експонати з розділу «Н. Кобринська та І. Франко»

Минуло ще три роки праці у музею. Дякуючи Товариству „Самопоміч”, Нью Джерзі (Миколі Дармохвалу, тоді заступнику голови товариства), яке вислало грошову допомогу, ми змогли виготовити експозиційні меблі, докупити рамки. Директор Львівського музею Івана Франка подарував музею Кобринської посуд, який колись належав письменниці (сільничку, чайний сервіс), знайшов людину, що продавала оригінал жіночого альманаху «Перший вінок», за який заплатила міська жіноча організація СУ Болехова та вручила його директору музею Ользі Матійчин. Музей отримав станкову скульптуру Лесі Українки роботи Михайла Черешньовського, передану його дружиною Людмилою Білокрис-Черешньовською та яку вручила відповідальний секретар управи Івано-Франківського відділу СУ Олександра Савицька. 12 червня 2006 року, коли гостями музею були представники Національної Ради жінок України, Олександра Савицька подарувала музею дуже кошову старовинну жіночу торбинку філігранної роботи ще з ХІХ-го століття, що свято зберігалась в родині Почесної членкині Союзу українок Івано-Франківська Стефанії Юркевич.

Музей має декілька розділів.

Белелуя. В центрі – портрет молодої Наталії Озаркевич, а також світлини церкви, дзвіниці у селі, де народилася письменниця, могили о. Теофіля Кобринського на цвинтарі у Снятині, старовинної церкви у Снятині, де правив священник Кобринський... А також давній покутський одяг.

Наталія Кобринська в колі сучасників. Тут портрети Лесі Українки, Олени Пчілки, Д. Лук'яновича, Софії Окуневської, Уляни Кравченко, Кліментини Попович, Ганни Барвінок та інших.

Болахів у часі Наталії Кобринської. Світлини, на яких бачимо старе місто, міську школу... На одній з них – митрополит Андрей Шептицький в колі болахівчан після освячення церкви жінок-мироносиць в 1909 році.

Наталія Кобринська і Січові стрільці. Матеріяли про художника Івана Іванця (в домі письменниці виконав ескіз прапора УСС), скульптора Михайла Гаврилка (в домі Кобринської стояв бюст Шевченка, подарований мистцем), Олену Степанівну, Антона Рудницького...

Вшанування пам'яті письменниці-феміністки. Портрети Кобринської роботи різних художників, графічні роботи Олеся Тимкова, альбомілітописи СУ Болехова «В ім'я Її безсмерття» та «Наталія Кобринська і Болахів», подарункові книги...

Наталія Кобринська та Іван Франко. Погруддя Івана Франка, світлини, на яких ювілейне святкування 25-річної творчої праці поета, особисті речі з дому брата Франка Онуфрія, рукописи Тараса Франка «Про батька», Р. Скворія «Слідами Каменяра по Долинщині».

Меморіальний куток Кобринської. На стіні – портрети письменниці та її чоловіка Т. Кобринського, оригінал нотного листка, на якому рукою Кобринського написані ноти до «Думки».

Меморіальний куток Кобринської

А також – округлий столик, на ньому настільна лампа з декоративним абажуром кінця 19 століття, два старовинні фотелі... А також чорна сукня з накидкою. Ці речі не належали письменниці... Однак є тут оригінальна робота скульптора М. Гаврилка «Прометей»...

Робота продовжується. Маємо надію придбати першодруки творів письменниці, журнали, в яких вони публікувались вперше. Гостинно відчинені двері музею Жінки, що крізь темряву ночі пройшла з високо піднятим смолоскипом, освітивши нам шлях до високої мети – служити Україні.

Дорогі членки Союзу Українок Америки, запрошуємо Вас, буваючи в Україні, завітати в прикарпатське невелике містечко, щоб поклонитись могилі організаторці жіночого руху та оглянути експозиції музею письменниці.

Голова Болехівської міської організації Союзу українок **Лариса Дармохвал**

ПЛЕКАЮЧИ ПРЕДКІВСЬКІ КОРИННЯ НА НОВІЙ ЗЕМЛІ

Мирослава Стефанюк 16-го листопада 2008-го року в *Macomb Community College* виголосила доповідь англійською мовою про українську іміграцію та громаду в Мічигані „Плекаючи предківські коріння на новій землі”. Доповідь відбулася завдяки акції членок 96-го відділу Союзу Українок Америки імені Алли Горської. Цього року заходом *Macomb Community College Lorenzo Cultural Center* від 27-го вересня до 23-го листопада 2008-го року відбувалася обширна виставка та серія доповідей в програмі „Подорож Надії: Іміграційний Досвід Мічигану.” На жаль, на імпазантній, широко розісланій рекламі програми не було жодної доповіді про українську громаду в Мічигані, хоча здовж *Ryan Road, Warren, Michigan*, яку я називаю „Українською милею,” є ряд українських інституцій, які свідчать про динамічне життя громади. Адже за 120 років українські імігранти внесли важливий вклад у наукову, культурну, спортову та бізнесову сфери американського суспільства в Мічигані.

Союзянки, обурені такою ситуацією, взялися до акції писання листів до директора *Lorenzo Cultural Center* та до редактора газети *Macomb Daily*, пропонуючи доповідача в особі М.Стефанюк, співавторки книжки „*Ukrainians of Detroit*”, серії Етнічних Студій при Вейнському Стейтовому Університеті. Союзянки вважали, що виставка експонатів українського мистецтва з Українського Музею та Архіву недостатньо представляли історію та досягнення української іміграції. В результаті цієї акції появилось і інтерв'ю з М.Стефанюк в газеті *Macomb Daily* і відбулася доповідь.

М. Стефанюк представила історію чотирьох хвиль української іміграції та важливу роль громади в підтриманні ідентичності імігрантів. Бездержавність українців та дезінформація серед американців призвели до того, що назва „українець” не була категорією (рубрикою) в статистичних списках імігрантів, і тому українці завжди мусіли обстоювати свою ідентичність. М. Стефанюк обговорила досягнення

Мирослава Стефанюк

та вклад кожної хвили в розбудову інфраструктури громади в церквах, школах, центрах, організаціях та культурних установах.

Вона переплітала історичні факти повенної іміграції, а саме третьої хвили, з власним досвідом, підкреслюючи важливість збереження та передання української мови, культури, історії та багатой спадщини наступному поколінню. Українська громада завжди дбала про науку, докладаючи великих зусиль на поширення інформації про Україну серед американських політиків, академічних інституцій та Засобів Масової Інформації. В 1960-80-их роках українські комітети наполегливо працювали в обороні переслідуваних дисидентів та в обороні люд-

ських прав в УРСР. Ця праця мала деякий успіх, а в 1991-му році сталася історична подія – проголошення самостійности України.

Українська громада тепер продовжує працю над демократизацією України, над освітними обмінами та розвитком громадянського суспільства. На закінчення доповіді було висвітлене відео Дмитра Доблевича „Українська громада метрополітального Детройту”, створене з нагоди 50-літнього Ювілею Української Мічиганської Федеральної Кредитової Кооперативи Самопоміч для показу на Конвенції Централі Українських Кредитівок Америки 2005-го року в *Warren, Michigan*. Мирося коментувала відео англійською мовою для присутніх слухачів.

Доповідь викликала зацікавлення серед присутніх та ще раз показала важливість доступу до інформації про українську громаду. Пора нам подбати про фільм англійською мовою про історію української іміграції та її досягнення або щонайменше додати субтитри-*subtitles* англійською мовою до згаданого відео.

P.S. Недавно на *Public Broadcasting Service* була дуже цікава, професійно підготовлена програма про Вірменську діаспору в Америці та про Вірменський геноцид. Час і українським науковим інституціям та громаді підготувати професійний фільм про історію української діаспори в США.

Віра Андрушків

Photo: **David Posanetz**, *The Macomb Daily*

Ця стаття появилася в часописі "Дітройтські Новини", (Січень 2009, ч. 387, с. 10), і є передрукована за дозволом автора. Коли відбулася лекція про еміграцію і, в якій не було згадки про українців, членки 96-го Відділу США вирішили опротестувати цю несправедливість і написали листа до директора Lorenzo Cultural Center і до Macomb Daily. В листі виявили своє обурення, чому не було лекції про українську еміграцію і запропонували Мирославу Стефанюк як промовця. Мирося є членкою 96-го Відділу США.

До читачів. Місяць травень ми з глибокою шаном присвячуємо нашим матерям. Редакція журналу запрошує наших шановних читачів написати коротеньку статтю (не більше 15 рядків) на тему: **ЩО НАВЧИЛА МЕНЕ МОЯ МАМА.** Стаття повинна описати науку Вашої Мами, і як ця наука вплинула на Ваше життя. Ми заплянували дві сторінки в журналі поруч себе в обох мовах з Вашими дописами. Щоб Ваша стаття могла бути опублікованою, просимо прислати її не пізніше 31-го березня. Просимо подати число телефону, щоб ми змогли сконтактуватись з Вами у випадку потреби.

ЮВІЛЕЙ 75-ліття 49-го Відділу СУА ім. Ольги Басараб, Боффало, Округа Північний Нью Йорк

Сидять (зліва): Уляна Лоза, Анна Поліщук – голова Відділу, Анна Мацілінська, Марія Полянська, Оріся Яцусь, Ореста Перейма, Ліда Стасюк. Стоять (зліва): Марія Маланяк, Анна Заньків, Анна Яцишин, Васирина Остащук, Анна Мельник, Марія Дранка, Анастасія Пугач, Оксана Салдит, Ева Ковтало.

В неділю 23-го листопада 2008 р. святкування розпочалися св. Літургією, яку відслужив парох церкви св. Миколая у Боффало, Н.Й. о. декан протоієрей Маріян Процик за членок нашого Відділу, тих, хто ще є активними, тих, хто з поважних причин не є активні і тих, які відійшли до Божої вічності.

Опісля членки та шановні гості зібралися у святково прибраній залі, де була представлена цікава архівна виставка Відділу з альбомами та різними документами. На окремих столах чекала смачна перекуска, яку приготували наші невтомні господині та їх помічниці.

Ведуча програмою Ліда Стасюк привітала всіх присутніх, зокрема, всесеснішого о. декана М. Процика, всчн. о. декана Миколу Кривоноса, пароха церкви Пресвятої Трійці і паніматку, всчн. о. Рея Палка і пресбітеру Джоанн, Марту Стасюк – Почесну членку СУА, представників Екзекутиви та Головної Управи СУА, посестер 76-го та 97-го Відділу СУА ім. Марусі Бек і, звичайно, посестер Ювілярки – членок 49-го Відділу СУА. Був відспіваний гімн СУА, а о. декан провів молитву.

Після полуденка були заслухані привіти: віршований привіт від колишньої голови Відділу Ярослави Борачок (живе у Медісон, Вісконсін),

привіт від співголови Окружної Управи Півн. Нью Йорку Діди Бутенко та членок 68-го Відділу СУА в Сиракюзах, від УККА (відділ Боффало), від посестер 76-го Відділу СУА, Ворен, МІ (зачитала Рома Дигдало). Усний привіт передала Люба Процик – заступниця голови Окружної Управи Півн. Нью Йорку, Христина Коновка – співголова 97-го Відділу СУА. На її пропозицію присутні відспівали гімне многоліття Відділові – ювіляріві.

2-га заступниця голови СУА для справ організаційних Анна Мацілінська відчитала привіт від голови СУА Маріянни Заяць, в якому вона вітає Відділ з 75-літтям діяльності та дякує за відданість цілям і завданням Союзу Українок Америки. Голова звертається з проханням продовжувати Відділом свою знамениту працю і місію СУА.

Марія Полянська, референтка стипендій СУА у своєму привіті ствердила, що 49-ий Відділ СУА є одним з передових, які відгукнулися у 1973-му році на заклик під гаслом: „Українці Українському Студентіві”. Особлива подяка стипендійним референткам Відділу, якими були Анна Макух, Анна Ганицька, а від 1993 року Оксана Салдит. Від заснування Стипендійної Акції СУА понад 40 років 49-ий Відділ СУА

переслав 107,581.00 дол. Допомогу одержали потребуючі студенти у Бразилії, Аргентині, Польщі, на УВУ в Німеччині, Хорватії, Узбекистані, а від 1993-го року в Україні. Пані Полянська згадала надзвичайно жервенну спонсорку Віру Грушецьку і подякувала Відділові від себе та своїх попередниць. Окремий привіт склала Орися Яцусь, скарбник Стип. Акції СУА. Опісля роздано грамоти подяки спонсорам і жертводавцям за довголітню підтримку Стипендійної Акції СУА.

Голова Відділу Анна Поліщук у своїй промові подала короткий нарис творення одної з найстарших жіночих організацій, початок якої сягає ще з половини 19-го століття на Центральних і Східних землях України (Київ, Харків). В Галичині Жіночий Рух проявився дещо пізніше. В Америці у 1925-му році п'ять жіночих товариств об'єдналися в одну організацію з назвою Союз Українок Америки з метою плекання української свідомости, організування освітньої і виховної праці, участі в Жіночому Русі та допомоги рідному краю.

49-ий Відділ СУА був заснований в лютому 1933-го року, Управа якого намітила ділянки праці: допомогу, культурну, брати участь у починах громади, співпрацювати з

іншими українськими та американськими жіночими організаціями. Для здобуття коштів для допомоги потребуючим уряджували передсвяточні продажі печива, полуденки для громадян, льотерейні виграші та окремі збірки. Придбані фонди висилали до Головної Управи СУА, яка приділяла їх на різні потреби: „Фонд Чорнобиля”, допомога жертвам повеней, „Молоко і булочка наймолодшим школярам України”, оздоровчі табори для дітей, допомога сиротам, „Бабусям” та інші. „Успіхи Відділу завдячуємо жертвенності нашої громади та праці і посвяті жінкам кількох поколінь, які добровільно жертвували свій час і труд протягом 75-ти років існування Відділу”, – відзначила голова Відділу. Вона подякувала всім за щедру підтримку наших починань. Отцеві М. Процикові виразила вдячність за користування церковною залею для сходин та імпрез Відділу.

В кінці програми Марія Маланяк прочитала все актуальну гумореску Едварда Козака „Домашня анструкція”, яку присутні прийняли щедрими оплесками.

Нашу небуденну імпрезу закінчив о. декан М. Процик подячною молитвою.

Уляна Лоза,
членка 49-го Відділу СУА

Діяльність Стипендійної Акції СУА в Україні від 1991 року

З промови Марії Полянської, референтки Стипендійної Акції СУА, 20 серпня 2008 р. на VII-му з'їзді Світової Ради Суспільної Служби, який відбувався в Києві під час IX Світового Конгресу Українців.

Наше завдання: *Освітою підняти рівень життя, зберегти та передати українську культурну спадщину наступним поколінням у Сполучених Штатах Америки та поза їх межами.*

Союз Українок Америки є недержавною (NGO) організацією, яка діє згідно з державними законами США під статусом неприбуткової організації, звільненої від оподаткування.

Стипендійна Акція СУА є scentралізованою та повністю залежною від внесків жертводавців, які стають опікунами (спонсорами) окремих, нами призначених, стипендіатів, або складають менші датки. Критерії для надання сти-

пендій однакові для усіх кандидатів, незалежно від країни їхнього проживання. Першочерговість мають сироти, напівсироти, покривджені долею діти з розбитих родин та потребуючі. Одним із найважливіших обов'язків стипендіатів СУА є знання або вивчення української мови, яка є мовою листування зі спонсорами та адміністрацією Стипендійної Акції СУА. Особи, які рекомендують кандидатів, є свідомі наших вимог та їх притримуються. Без отримання усіх документів ми не надаємо стипендій, а без кожнорічного поновлення ми затримуємо виплати стипендій до приходу усіх документів.

*VII з'їзд Світової Ради Суспільної Служби СКУ.
Ліворуч – Оля Даниляк (уступаюча голова СРСС СКУ);
Марія Полянська, делегат СВА,
референтка стипендій СВА;
Ірена Ващук, новообрана голова Світової Ради Суспільної Служби СКУ;
Маріянна Заяць, голова СВА.*

Уже в 1989 році ми мали нагоду надати стипендії студентам з України, які навчалися за кордоном, а від 1992 р. і для тих, які вчилися в Україні. Розвитку нашої діяльності в Україні ми завдячуємо Союзу Українок України, які прийняли наш проєкт взаємної співпраці та в 1993 році створили Комісію Стипендій Союзу Українок України, коли головою була Атена Пашко. Від 1996 р. Комісію очолює Алла Дебелюк. До Комісії Стипендій СУУ входять обласні голови Відділів Союзу Українок України. Вони приймають рекомендації від голів філій СУУ та пересилають подання до Комісії СУУ в Києві. Таким чином стипендії одержують учні та студенти з усіх областей України.

Від 1991-го до 2007-го року Стипендійна Акція СВА виплатила 5,476 стипендій на суму 1,537,533.00 американських доларів в Україну. Я вдячна членам Комісії СВА Орисі Яцусь, Анні Кравчук, Любі Більовщук та д-р Дарії Новаківській Ліссі, які присвячують своє дозвілля нашим справам, працюючи на громадських засадах.

Кожного року число випускників в Україні збільшувалося, а на їхнє місце прийнято нових кандидатів. На даний час нараховуємо 413 випускників середніх та фахових шкіл, 544 студентів вищих наукових закладів на різних факультетах, 140 магістрантів та 7 докторантів.

Разом, в Україні 1104 стипендіяти СВА закінчили навчання.

До випускників ставимо вимогу спонсорувати потребуючого студента у їхній країні. Через економічну кризу в Україні, за невеликим винятком, дуже мало колишніх стипендіятів є спроможними це робити. Ми віримо, що ситуація в Україні покращає та вони стануть у пригоді наступним поколінням потребуючих студентів.

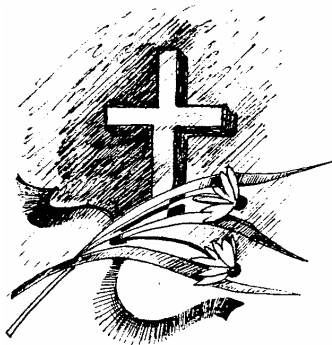
З огляду на те, що ми не маємо зв'язків з урядовими організаціями, ми не можемо подати прикладів нашої співпраці з ними.

Добре було би мати дані, на яких підставах надаються в Україні державні стипендії, та в яких розмірах, для учнів та студентів навчальних закладів різного рівня.

Ми усвідомлюємо, що є і інші українські організації в діаспорі, які допомагають стипендіями в Україну. З американських організацій найбільш розвинену програму має Rotary International, яка займається не тільки оздоровленням дітей та обміном студентів, а також виконує ряд інших допомогових акцій.

На сьогодні Стипендійна Акція СВА співпрацює із Союзом Українок України на чолі із Лілією Григорович. Співпрацюємо із Суспільною Службою СКУ. Ми дуже вдячні Олі Даниляк за її відданість, вклад праці та провід Суспільної Служби СКУ.

В Пам'ять Клементини Лащик Шевчук

Наша найдорожча та незабутня Мама, Бабця, Прабабця Клементина „Клімця” Лащик Шевчук, з дому Качала, відійшла у вічність 5 серпня 2008 р на 93-у році життя. Вона народилася 26 жовтня 1914 р. в Устю Зеленім на Тернопільщині. В дитинстві була загартована до складного життя, коли померла її мама, і вона разом із сестрою Стефцею провадила господаркою для батька та двох братів. В 1936 році вона втратила свою улюблену сестру. В цьому ж році вийшла заміж за Івана Лащика.

Під час війни подружжя, переживши советську і німецьку окупації, змушені були покинути рідний дім разом із дітьми Євгеном і Вірою та виїхати до Німеччини. Дорога була складною, бо нас перевозили через різні місця, і врешті призначили батьків на працю до бауера біля Розенгайму. Після війни родина переїхала до табору Нойбаерн, а згодом до Піртену. Восени 1949 року ми емігрували до Нью Йорку. В скорому часі, 14 лютого 1951 р., помер мій дорогий батько на 39 році життя і мама залишилася сама виховувати дітей.

Моя покійна Мама була глибоко віруючою, надзвичайно сильною духом, працьовитою та зарадною особою. Її віра та оптимізм допомагали їй переборювати всі труднощі життя. В 1961 році вона вийшла заміж за св. п. Стефана Шевчука і наша родина тоді збільшилася, об'єднавшись з родинами Оберишинів, Воловодюків та Шевчуків. Дехто з читачів „Нашого Життя” пам'ятають крамницю на сьомій вулиці в Нью Йорку, яку провадила моя Мама разом з моїм

вітчимом. Вона також активно допомагала при церкві св. Юра.

В 1972 році родина придбала пансіонат „Карпатія” в околиці мальовничого Гантеру-Лексінгтону, Нью Йорк. В „Карпатії” в 1970-80-их роках відбувалися літні семінари УВАНу, організовані групою молодих професіоналів, до якої належав її, тепер покійний син, мій брат, др. Євген Лащик. В цих семінарах брали участь визначні науковці з Америки, Канади, Німеччини, Франції та України. Пансіонат „Карпатія” також відвідували різні музичні виконавці, мистці та пластові курені. Моя Мама завжди раділа родиною та радо зустрічала різних гостей, які проводили літні та зимові вакації серед чудової Гантерської природи. Вона була відкритою до людей та активно допомагала в своїй громаді.

У світлу пам'ять Клементини „Клімці” Лащик Шевчук 96-ий відділ СУА імені Алли Горської пожертвував 360 доларів на „Наше Життя.” Від імені родини складаю сердечну подяку за теплі слова співчуття та пожертви в її пам'ять. Хай з Богом спочиває!

Вічна їй пам'ять!

Віра Андрушків, донька

Як може все змінитися за день –
Материки зрослись півостровами
І сніг засипав білими квітками
Закутаний у мох стовічний пень...
Як може все змінитися за день!...

Як може все змінитися за мить –
Застигло небо сірим океаном,
І сум болючий холодно й неждано
В душі самотньо, тихо скавулить...
Як може все змінитися за мить!..

Богдана Микита

Емілія Онішкевич

Сумно дзвонили дзвони 26 лютого 2008 р., коли упокоїлася в Бозі добра парафіянка церкви св. Івана Хрестителя в Ньюарку бл. п. Емілія Онішкевич.

Покійна Міля народилася 27-го березня 1921 р. в с. Підгороддя на Рогатинщині в родині Муращуків. Гімназію закінчила в Рогатині і першу свою працю дістала в адвокатській канцелярії в Замостю, де і записнала адвоката Іллю Онішкевича. Молоді побралися в 1940 р. і Бог поблагословив їх близнятами – донечками Марією та Лідою.

В час війни родина виїхала на Захід, а з табору в Ашафенбургу емігрувала до США. Замешкали в м. Ірвінгтон, Нью Джерзі. Тут п. Емілія закінчила лабораторні курси і довгі роки працювала техніком радіологічної та нуклеарної медицини в ділянці ракових захворювань.

Довголітня членкиня 28-го відділу СУА, членами якої були три генерації: мама п. Лідія Муращук, п. Емілія і доня Марія, що активно працювали в СУА. Пані Міля була довгі роки секретаркою відділу, допомагала своїй доні, що працювала в суспільній опіці, висилаючи численні посилки в Україну: сестрам – василянкам, студентам, людям похилого віку, відділам СУ в Запоріжжі, всім, хто потребував допомоги.

Пані Міля була лагідної, веселої вдачі, знала безліч приповідок і дотепів, то ж була бажаною в товаристві та користувалася любов'ю в громаді.

Метою її життя, як і всієї родини, була допомога ближньому, то ж з болем серця працювали союзники та ньюаркська громада в останню дорогу п. Мілю, а в її пам'ять відділ зложив 100 дол. на Пресовий Фонд журналу «Наше життя».

— *Тайса Богданська*

Нам пишуть...

В листі до редакції Оксана Шараневич, голова 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки, Парма, Огайо, зокрема пише:

„Отримала грудневе число журналу з прекрасною дитячою сторінкою... Щодо самого журналу, то він втрачає свою українськість. Варто було б відновити різні поради дівчатам, молодим матерям, давати більше морально-етичних тем, шиття, вишивання, кулінарії...”

Шановна Редакційна Колегія!

З Новим Роком щиросердечні побажання Всім, хто так віддано працює для добра нашої організації. Бажаю Вам всього найкращого, здоров'я, сили, а, особливо, Божих щедрих ласк!

*З пошаною
Ярослава Стасюк, Лексингтон.*

З'ЄДНАННЯ 26-го і 63-го ВІДДІЛІВ СУА, ОКРУГА ДІТРОЙТ

На знімці сидять (зліва): Богданна Андрушків, Варка Сіра, Анна Мацілінська, Віра Гнатюк, Емілія Пашкевич, Марія Деркач. Стоять (зліва): Ірина Білінська-Томків, Галина Харевич, Софія Березюк, Ольга Богай, Михайлина Масловська, Ольга Процик, Теодозія Паламарчук, Марія Григорчик, Марія Бліс, Анна Коваль. Відсутні: Катерина Мельник, Емілія Пилип, Євгенія Кекіш, Анна Заяць, Вася Городинська, Ольга Макар, Тереса Сливка, Олена Гевко, Люба Коритовська, Ярослава Казанівська, Ольга Гриньків – голова 63-го Відділу, Ольга Гищак, Марія Готра, Романа Лесів.

З бігом часу колись численні й активні відділи СУА сьогодні начисляють ледве кільканадцять членок і з них не всі активні. В таких обставинах важко вибрати нову управу, часто та сама управа працює кільканадцять літ і нема виглядів на зміну. То ж з ініціативи п. Олі Гищак – заступниці голови 63-го Відділу СУА вирішено об'єднати 26-ий і 63-ій Відділи в один.

Анна Мацілінська, 2-га заступниця голови СУА для справ організаційних і заступниця голови Округної Управи Дітройту, скликала в цій справі спільні сходи 18-го жовтня 2008 р. 26-го Відділу СУА. Були присутні 5 членок, а з 63-го 8 членок. Після молитви п. Мацілінська, з'ясувавши мету наших зборів, запропонувала членкам висловитись про спільне число відділу і патронку. Членки 63-го Відділу СУА погодились приєднатись до 26-го Відділу, який є найстаршим відділом Округи Дітройт. У 2007 році цей Відділ відзначив своє 75-ліття. Патронкою Відділу залишилася Ольга Басараб.

Оля Гищак доповіла, що 63-ій Відділ СУА начисляє 18 членок, хоч не всі активні. Кожна членка повинна платити 50 дол. в рік, що включає річну вкладку 15 дол., передплату журналу „Наше Життя” 30 дол. (рішення XXVIII Конвенції СУА) і 5 дол. на потреби Відділу. За кожен членку Відділ має висилати до Централі

СУА 37 дол. річно (передплата журналу „Наше Життя” і річна вкладка).

Скарбник 63-го Відділу СУА п. Андрушків подала стан каси, що становить \$316.22 і запропонувала, щоб кожний відділ річний звіт за 2008 рік робив окремо, а спільний Відділ утворити в січні 2009 р.

Голова 26-го Відділу СУА повідомила, що Відділ нараховує 14 членок, з яких 4 зовсім не активні. Журнал „Наше Життя” передплачують лише 6 членок. Відділ має на рахунку \$574.30.

Намічено нову Управу 26-го Відділу СУА: Віра Гнатюк – голова, Ольга Гищак – заступниця голови, Емілія Пашкевич – секретар, Богданна Андрушків – скарбник.

Референтури: Ірина Томків – організаційна, Василина Гординська – культ-освітня, Галина Харевич – суспільна опіка, Марія Деркач і Варка Сіра – господарська, Ольга Процик і Ольга Богай – Контрольна Комісія.

З огляду на відсутність багатьох членок вирішено було зійтись ще раз 22-го листопада, щоб вибрати нову Управу 26-го Відділу, що і було зроблено. При смачній перекусці союзнянки святкували об'єднання двох Відділів СУА.

—**Віра Гнатюк**, голова 26-го Відділу СУА

ПРО ЖІНОК, ДЛЯ ЖІНОК

рубрику веде
Марта Тарнавська

Міжнародний жіночий день і президент України

В Америці в травні відзначають щороку день Матері, але про 8 березня мало хто знає. В Україні, однак, за давньою ще радянською традицією, це свято жінки: жінок у цей день вітають, приносять їм квіти і подарунки. Свято це вперше встановила конференція жінок-соціалісток у Копенгагені 1910 року. В СРСР 8 березня вважалося днем “єдності і солідарності трудящих жінок усього світу” і від 1965 року проголошено його неробочим днем, вільним від праці святом. 1977 року Генеральна Асамблея Об’єднаних Націй рекомендувала країнам відзначати 8 березня як Міжнародний день прав жінок і де-не-де це прийнялося. Як і кожного року, президент України Віктор Ющенко проголосив 8 березня 2008 року окреме вітання українським жінкам. В цьому вітанні він, серед іншого, пише про свої “найніжніші почуття” до жінок, бажає їм щастя, кохання, сповнення всіх бажань і мрій, натхнення, доброго гумору, любові і надії, вис-

ловлює, в імені мільйонів чоловіків, зачарованість жінками, відданість жінкам і вдячність за їхню любов. Але ось незабаром після цього вітання, з’явився в інтернеті “Відкритий лист Президентові України”, підписаний 16-ма українськими жінками. У цьому листі вони висловлюють вдячність за щирі побажання, але пишуть: “Однак не цього очікувало освічене, працьовите, невтомне і цілеспрямоване жіноцтво України з уст свого Президента”. “Ми воліли б”, сказано у листі, “щоб Ваше вітальне слово віддзеркалювало турботу глави держави про проблеми жіноцтва”... “ми воліли б почути від гаранта Конституції запевнення про неухильне виконання ст. 24 Основного Закону та заклопотаність дотриманням чинного (підписаного Вами ж) Закону України “про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків” на усіх рівнях. Ми воліли б довідатися про Вашу стурбованість проблемами гендерної дискримінації в Україні та про Ваші наміри щодо заходів з подолання сімейного насильства, торгівлі людьми, дискримінації на ринку праці та інших виявів порушення прав жінок в нашій країні.” Чи бачив і читав цей лист президент України? А якщо бачив і читав, то чи матиме цей лист вплив на наступне вітання жінкам з нагоди 8 березня? Поживемо, то може побачимо.

Our Life and Our Life: An Opinion

by Martha Bohachevsky-Chomiak

The December issue of *Our Life* came relatively early, January 29th. I was very happy to receive it, since in the last few years my contribution to the journal was at best passive. Our readers are entitled to know that although my name appears on the masthead, I have done very little lately to justify its inclusion. I wrote bits and pieces from Ukraine, before the work of building up Ukrainian academic structures took if not all my time, then certainly all the energy I had. Now it has taken me a while to readjust to home, which is Washington DC.

Three articles in the December issue, jointly, created a complex chord in my mind—and

heart. Tamara Stadnychenko, our overworked editor, writes nostalgically of the “comfortable cocoon” of our diaspora upbringing. She not only writes well, but truthfully recreates the Philadelphia that had little to do with Rittenhouse Square.

Natalia Danylenko, as always in her lively interviews, illustrates how dependent some Ukrainian institutions are upon diaspora support, both financial and personal. Indeed, the Diaspora program at Ostrih is one such pleasant cocoon within the hurly-burly of Ukrainian academic life. There are a number of such places, most with active diaspora involvement. They provide examples of how nice it is to work in known surroundings. No

wonder many American Ukrainians find such surroundings pleasant. They are very much in the known “davntavn,” which of course is not the downtown of our present cities. But that was our Ukraine, and it is nice that one can finally make it real to adjust to our youthful glorious dreams of the unfurled blue-yellow over the endless Cossack steppe. As one diaspora poet noted in a “fourth wave” interview, it is too emotionally draining for him to expose his sensitive ears to the Russian spoken on so many Ukrainian streets. He visits his native country very rarely.

In the third article, this one written in English, Sophia Sluzar comprehensively encapsulates the fifty years of the work of the Wilmington, Delaware, branch. She provides a resume of why and how the branch acquired its name—The Five Hundred Heroines of Kinghir, and how that led to direct involvement in U.S. politics. She ends her presentation with the suggestion that one way to expand our declining membership would be to “interact more closely with American nongovernmental organizations dealing with issues of concern to women, be they health or human rights.”

Ms. Sluzar would most likely hear strong arguments that the UNWLA has from its inception done just that, interact in as much as it could, with nongovernmental organizations of concern to women—had she written this piece in Ukrainian. Because, although we proudly wear the title “of America,” the vast part of our work has been oriented toward Ukraine or toward the preservation of Ukrainian heritage. If that work was ever recorded, it was done in Ukrainian. We did a lot, more perhaps than any other similar organizations, given the fact that we did not have any outside support for this work. We also paid attention to our pre-school children, to Latin American Ukrainian schools and churches, a nod to the “grandmothers” in the United States, and to our handicrafts. But we paid little attention to our own needs—organizational and personal—because our motto, ingrained in our hearts and souls, is service to others.

Well, perhaps that service ought to turn to us and our organization. The organization needs to be professional, and that means using some of our dues for ourselves, for our organization. We sent computers and fax machines to Ukraine years before the UNWLA managed to get one for its own office. Perhaps it is time to look at ourselves. Yes,

that has been—and not only once—the gist of our grand sounding mottoes. We wrote extensive articles, position papers, even delivered passionate speeches. But did we really read or listen to all that?? Sometimes I wonder if *Our Life* is genuinely, read or just glanced at for bits of news about people we might have known before we moved to the suburbs.

At the risk of drawing your ire, Shanovni Pani, maybe it is time to wake up and smell the old Eight O’Clock American coffee. Ukraine has a major opportunity we all lacked—formal entry onto the world stage. We function as immigrants, diaspora, an ethnic minority in the United States. Ukrainians are Ukrainians. Do we want Ukrainians and their institutions to mirror our diaspora institutions that always have to function hand to mouth, selfless dedication buttressed with a sense of duty, seizing each little glimmer of entry into the wider world we could? No. Ukraine has the right—and the duty that is the birthright of all peoples—to develop its own institutions that best serve the needs of its society. We should participate in what is seemly, but I do not think it wise to replicate our essentially émigré institutions and activities in the home country. Let Ukraine be Ukraine. Let Ukrainian women have their journal, let them work with us, not through us. They can fight for state publication subsidies; we do not have that option.

We need a journal that will be read and contributed to. We need dog-eared issues, not just neatly stacked embroidery patterns. Our outside readers should be our potential members, especially the thirty and forty somethings. We need to face the fact that many of our own members are not comfortable with reading Ukrainian, let alone writing in the language. It is definitely time to draw into our UNWLA those women whom the existing cocoon of Ukrainian diaspora concerns no longer encompasses. We need to break out, and if that means more writing in English—so be it.

We talk about this privately, *ad nauseum*. Let’s do something about it. As we keep pounding into our Ukrainian counterparts—your fate is in your own hands. And I ask you—are we the masters of our fate?

Martha Bohachevsky-Chomiak is an Honorary Member of the UNWLA, a member of *Our Life*’s editorial board, a historian, and the author of *Feminists Despite Themselves*.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXVI

FEBRUARY 2009

SHARING THOUGHTS, VIEWS, & NEWS

February is a month that strongly evokes the spirit of the past, a month during which we commemorate Ukrainian heroines, extraordinary women who are remembered by our branches and honored for their bravery and love of country. Indeed, many UNWLA branches are named in their honor, with members choosing a particular patroness whose life and sacrifices are admired and deserve to be remembered.

On Sunday, February 26, 1956, a mass protest rally was held by Ukrainian American women at the Ukrainian National Home in New York City. The women participating in this protest unanimously adopted a set of resolutions regarding the 500 Ukrainian Women murdered in Soviet camps—the victims we've come to know as "The 500 Ukrainian Heroines of Kinghir," and a letter signed by the United Ukrainian Women's Organizations of America was written to President Eisenhower, stating that the signatories had "resolved to call your attention to an act of deliberate murder committed by Soviet authorities upon five hundred Ukrainian women in the concentration camp of Kinghir, Karaganda, by ordering heavy tanks against these defenseless women and crushing them to death." The resolutions further requested that these acts of wanton murder against a civilian population during peace time be brought to the attention of the United Nations. These brave women remain a part of our consciousness as Ukrainian women and are remembered annually during "Sviato Heroiny."

In February 1871, Lesya Ukrainka, one of Ukraine's most prolific and important poets, was born. We are fortunate that her literary legacy is abundant and accessible to us. The many documents (such as the letters published in the UNWLA-sponsored book "Lysty Tak Dovho Idut," 2002), photographs that capture her with the people important to her, and her memoirs all help us understand what meant most to Lesya Ukrainka and what defined her. Lesya Ukrainka's poetry often returned to the melodies of her native land, and two recurring words often found in her poetry are "kryla" and "pisnya" (wings and song). Literary critics conclude that she must have had a subconscious yearning to free herself from her ailing body and "soar on imaginary wings like a song." We see this in the way she lived as well as in the poetry she wrote. Despite her illness, Lesya Ukrainka never gave up on her life's motto—"Contra spem spero" or "Hope against hope," words that underscore the determination and tenacity that produced the persona whose life and literary works we commemorate each February.

This year marks the 65th anniversary of the inception of "Nashe Zhyttia" or *Our Life* and, as was noted in the January issue and has been done in the past, we plan to feature archival materials and articles that commemorate the magazine's history and reflect its purpose. On the 60th anniversary of the magazine the UNWLA proclaimed 2004 as the "Year of Our Life" and Regional Councils and Branches across the country held events to celebrate the magazine's successes and also to raise funds to ensure its continuation. The January 2004 issue (page 9) featured an article written in 1944 by *Our Life's* first editor Claudia Olesnycky who wrote, "In publishing the first issue of *Our Life*, our intention is to work on what has united us and not what divides us. To those who question whether it is the right time to publish, our answer is a definite yes!"

It is remarkable how far we've come since 1944 and yet how much things have stayed the same. Sixty-five years later, our intentions are the same—the only difference perhaps is that what unites us has changed with the times. This UNWLA administration, as I noted in my acceptance speech at the XXVIII Convention, has set for itself the important goal of reassessing where we stand as a Ukrainian American women's organization in the year 2009. "Today . . . we face the need for changing with the times while never forgetting our mission, never forgetting the spirit of the past. Our hope is to develop long range plans looking into the future—by examining our new relationship with Ukraine . . . by establishing new goals and a shared vision. Our plans must include . . . an analysis of the demographics of our membership and how we can best link the UNWLA with the lives of today's Ukrainian American women, **how we can evoke that which binds us together.**"

This administration is promoting change, taking steps to move forward, all with an open mind; for instance, we have included in this month's issue a commentary from Dr. Martha Bohachevsky-Chomiak, an Honorary Member of the UNWLA as well as a member of OL's editorial board. The commentary, while interesting and provocative, does not acknowledge or recognize how many of the suggestions the author makes were initially addressed in my speech during the convention banquet and are being translated into actions since then. While Dr. Bohachevsky-Chomiak could not be with us at the convention and therefore did not hear about our plans and goals in person, the steps we have taken to implement changes as well as progress reports have all been published in "Sharing Thoughts, News & Views" in each OL issue published since the convention!

One of the changes is the enthusiasm shown by UNWLA members as we move forward. Part of this enthusiasm includes responses to the last few issues of *Our Life*, which is now receiving a continuous stream of articles from our membership and from our energized editorial board. The renewed interest in OL includes positive commentaries via e-mails and telephone calls that tell us we are on the right track, that *Our Life* is truly becoming a reflection of our lives. The proportion of English to Ukrainian articles varies, and many readers have apprised us that the magazine is more reader friendly. All of this strongly suggests that OL has already begun meeting the criteria stipulated by Dr. Bohachevsky-Chomiak, who writes: "We need a journal that will be read and contributed to" and "We need to break out, and if that means more writing in English—so be it."

And we heartily agree with Dr. Bohachevsky-Chomiak that our "outside readers should be our potential members" and that they should be "the thirty and forty somethings." It is for this reason in particular that the very new and essential position of Liaison to Members at Large has been created. If we want to attract and activate women in this age group, we need the flexibility the Member at Large status permits. At the same time, we're in the process of kicking off a nationwide membership campaign targeted for March and are redesigning and broadening our Web site, making it more current and interactive. These projects clearly focus on expanding our reach to the "thirty and forty somethings."

Moreover, as I noted in my Ukrainian-language acceptance at the convention, we are clearly at a crossroads regarding our relationship with Ukraine. We need to reinvent and refocus our projects and determine how best we can help; however, as far as our relationship with the institutions of Ukraine, let me emphasize that we work and have always worked through Soyuz Ukrainok Ukrainy and that they partner with us to turn our efforts to aid the needy in Ukraine into action. Our Social Welfare program is currently developing a program that will be implemented in parallel fashion both here in the United States and in Ukraine. We shall keep our membership posted on these endeavors, but we are also well aware that we certainly do need to focus on our own membership and on our own needs here in the United States. One of the things I stressed during the convention encapsulates that thought: "Ukraine is forever our fatherland, but the United States is our home." (Україна нашою Батьківщиною буде завжди, але Америка є нашим домом!)

Yes, we are the masters of our fate, and we are moving forward trying to ensure that the UNWLA's fate and future are both successful and rewarding. We invite Dr. Martha Bohachevsky-Chomiak not only to continue to contribute to that future through her articles to OL but also to join us on the journey—as "we work together with much respect for our predecessors' accomplishments and with much respect for each other!"

Marianna Zajac, President

Branch 38 of Denver Commemorates Holodomor

by Ania Savage

Over the last two years, UNWLA Branch 38 in Denver has worked hard to raise the funds needed to mount a three-day event in Denver to commemorate the 75th anniversary of Holodomor. Under the leadership of branch president Inya Saldyt, members organized monthly bake sales and hosted a Ukrainian community picnic, events that raised the \$3,000 required to stage a fitting commemoration of Holodomor. Their efforts were focused on generating sufficient funds to bring to Denver three recognized experts on Ukraine and an outreach to a local university where part of the commemorative event was to be held. As Ms. Saldyt noted, “We had a very successful 70th anniversary commemoration and decided to do our very best to focus attention on the 75th anniversary, not only in the Ukrainian hromada in Denver but also among the general public.”

On Friday evening, the three-day event opened with a screening of the documentary “Harvest of Despair” at the Josef Korbel Graduate School of International Studies. The evening event included a roundtable discussion of the film and the famine by the three experts who had been invited to speak at the event: Dr. Mark Von Hagen, chairman of the Department of History at the at Arizona State University and former director of the Harriman Institute at Columbia University; Dr. David Marples, director of the Stasiuk Program on Contemporary Ukraine at the University of Alberta; and Dr. Roman Serbyn, professor emeritus, Université du Québec à Montréal. The Association of Human Rights Students and its president, Roxolana Wynar, organized the screening.

The main event—a day-long symposium at the University of Denver—took place on Saturday, October 11 and featured presentations by Drs. von Hagen, Marples and Serbyn. Titled “Politics of Food: Past and Present,” the symposium focused on examining the Great Famine in Ukraine within a broader historical and geographical context. It was hoped that this comprehensive comparative framework would attract students, faculty, and the general public and that those attending would include Colorado high school social studies and history teachers, who could then prepare lesson plans focusing on

famines and, in particular, Ukraine’s Holodomor. In connection with this, participating educators received a CD with materials on the famine that could be used in the classroom.

Each of the featured speakers examined the causes and the aftermath of Holodomor as well as the view that the famine of 1932–1933 was a genocide aimed at destroying the Ukrainian nation. In his presentation, Dr. von Hagen remarked that “One of the lessons of the Ukrainian famine is that food has been used throughout history as a means to coerce a people.” Explaining how the Communist Party and Stalin implemented the man-made famine, Dr. Serbyn documented the genocidal aspect of the Holodomor. He observed that the Holodomor was genocide because Stalin not only destroyed the Ukrainian peasantry but also the intellectual and religious leadership of the nation.

Dr. Marples analyzed the different perceptions of the Holodomor in Ukraine and in the diaspora, and how the famine is being used to formulate Ukraine’s current political stance vis-à-vis Russia. He pointed out that the famine had been “unmentionable” in Soviet Ukraine for decades and that it was openly discussed for the first time in 1966. According to Dr. Marples, subsequent mention of the famine in Soviet Ukraine and in Russia often cast blame on drought and a bad harvest. “The narrative of the famine as the destruction of the Ukrainian nation did not begin until 1990,” Dr. Marples said. In fact, formal and widespread study and investigation of the famine did not begin until after the collapse of the Soviet Union.

To broaden the discussion on “the politics of food,” two scholars joined the three experts on Ukraine and examined the subject of food manipulation and shortages in the twentieth century. Daniel Abebe, dean at First College, Metropolitan State University of St. Paul and board member of African Relief and Development Initiative, spoke on the famine in Ethiopia in 1985 and on the present food disruption and imminent famine in Darfur. Dr. Carol Helstosky, associate professor of history at the University of Denver, whose special field of interest is the history of food supplies, spoke about food supply manipulation during World War II.

Marta Arnold, former president of Branch 38, and author Ania Savage, chair of the Holodomor Committee in Denver with exhibit of Holodomor books and posters from the Holodomor exhibit in Kyiv, Ukraine

On the Sunday following the symposium, Drs. von Hagen, Serbyn and Marples participated in a roundtable meeting at the Ukrainian Catholic Church of the Transfiguration. The discussion was held after the liturgy and panakhyda in memory of the victims of Holodomor. The church hall was filled to capacity for the discussion and a light meal. Taras Bugir, head of the church council, moderated the lively discussion.

In all, about 200 people attended the three-day commemoration. Ania Savage, professor of journalism at the University of Denver and chair of the UNWLA's Holodomor Committee, served as moderator of the symposium, which was co-sponsored by the University of Denver's Center for

Teaching International Relations. The Humanitarian Program at the Josef Korbel Graduate School of International Studies donated \$500 to defray the expenses of the event. Travel and accommodations for the invited guests were underwritten by the profits from the bake sales at the Ukrainian Church of Transfiguration. Marta Arnold, former branch president; branch treasurer Olga Bugir; and members Dr. Ruda, Catherine Shaw, Maria Figlus, and Theodosia Fedak were the mainstays who baked and sold the cakes and *pliatzky* following Sunday mass. A buffet of Ukrainian food prepared for the Friday evening film screening was prepared by Tatiana Gajecky-Wynar. A brown-bag lunch was prepared for symposium participants by a committee chaired by Dr.

Oksana Ruda.

During November, UNWLA Branch 38 continued its Holodomor Commemoration with a Holodomor exhibit at the Koelbel Library, the main library of the Arapahoe Library District in metropolitan Denver. The exhibit (on display through December 1) was featured in the suburban editions of both the *Denver Post* and the *Rocky Mountain News*.

Ukrainian Famine (1932–1933)

For articles, stories, and related materials on the Great Famine published in recent years, see U.S. Congress Famine Commission Statistics (January 2006), Four Ears of Corn (February 2006), Ukraine's Holodomor: An Educational Milestone and a Victory for Truth (April 2008), and Update on Holodomor Textbook (September 2008). In a future issue, we will be providing updates on the Holodomor textbook created by UNWLA Member at Large Vera Bej and UNWLA Education Chair Christine R. Shwed. The text has already been approved by the Pennsylvania Department of Education for use as part of the social studies curriculum in all 500 of Pennsylvania's public school districts.

2008 KOVALIV PRIZE IN HISTORY

by Martha Bohachevsky-Chomiak

Liliana Hentosh, the winner of the 2008 Kovaliv Prize in History, is representative of the new generation of Ukrainian historians. The historian works and lives (with her husband and two-year-old daughter) in Lviv, but her research takes the young woman to the Vatican, to Vienna, and to the United States, as well as to Kyiv. Hers is probably the most original and the most fully researched recent book on aspects of Ukrainian history. In a sense, however, it is also representative of other similar works that are currently published in Ukraine by a crop of historians and social scientists who have also had much exposure to academic life beyond Ukraine. Their probings into various issues of Ukraine's past and current development provide proof that the new generation has made and continues to make full use of the opportunities it has been given. They study Ukraine in its complexity, unafraid of what their research might bring, and capable of presenting their topics within the broader framework such topics deserve.

Ватикан і виклики модерності: Східно-європейська політика Папи Бенедикта XV та Українсько-польський конфлікт в Галичині (1914-1923) Львів: ВНТЛ-Класика, 2006—*The Vatican and the Challenges of Modernity: The East-European policy of Pope Benedict XV and the Ukrainian-Polish Conflict in Halychyna (1914-1923)*—breaks new ground for most Ukrainian readers in its comprehensive portrait of the Catholic Church and the role it attempted to play in world affairs. Benedict XV failed to prevent the outbreak of the First World War, but the Vatican was very much involved in the manner in which the post-

World War I world was shaped. Hentosh places the complex and at times greatly convoluted issues of the diplomacy of the various Ukrainian governments and factions clearly within the whole context. Her work is based largely on previously unavailable first hand documentation. It is particularly enlightening to read about Vatican's pressure upon the new Polish Republic for more equitable treatment of the Ukrainian population. She places Ukraine within the cultural and political climate of the time and expects her reader to be able to follow her in this deeper journey into both Rome and Ukraine.

Hentosh provides us with new information on Vatican activities and, at the same time, is able to elaborate on how various Ukrainian church and secular leaders coped with the increasingly difficult situations in which the so-called “Ukrainian Question” developed. She is able to give us additional information on the complexities of the struggle of Ukrainians to carve out an independent state amid powers that proved to be much stronger than the Ukrainian factions.

Encourage your college age children to brush up on their Ukrainian and turn to such books as this one in their research. As a matter of fact, if the last book in the history of Ukraine you read was for Shkola Ukrayinoznavstva, this may be just the volume that could whet your own appetite for history behind the scenes.

The Kovaliv Prizes are awarded annually for works in the history or social science dealing with Ukrainian topics in any language, and in literature for literary works written in Ukrainian. The Kovaliv Fund is managed by the UNWLA.

May is the month we dedicate to honoring mothers, and we invite our readers to submit a one-paragraph response on the following theme: SOMETHING MY MOTHER TAUGHT ME. Your paragraph should tell about the lesson learned and the value of this lesson to your life. Please note that we would like to feature two pages (one in Ukrainian and one in English) with an assortment of appropriate responses on this topic. To be considered for publication your submission must be received no later than March 31. We ask that all contributors include a telephone number to allow us to acknowledge submissions and verify information.

У СВІТЛІ РІЗДВЯНІ ДНІ КАЗКОВІ

11 січня 2009 року 33-й Відділ СУА ім. Лесі Українки у Пармі в своїй домівці щиро вітав духовенство, союзняк свого, а також 12-го і 130-го Відділів СУА, гостей української громади на традиційному Різдвяному обіді. Гостей зустрічали мельодії чудових українських колядок.

Свято розпочали засіванням і віншуванням п'ятирічний Ромчик і семирічний Андрійко Якубовичі. Вступне слово християнським привітом „Христос рождається!” почала Оксана Шараневич, голова Відділу. Вона зазначила, що від найдавніших днів на нашій Божій землі звучали ці слова і ми навчилися плекати їх від своїх взірцевих прадідів-дідів та батьків. Велике свято народження Божого Дитяти чи не найбагатше за різноманітністю народних звичаїв та обрядів і саме в них криється висока духовна культура українського народу. Саме воно скликає спільноту до Церкви, щоб молитвами і колядками віддати честь і шану Новонародженому Спасителю. Саме це свято навчає, що сім'я, батьки – це перша спільнота в житті людини, збирає всіх до Святої вечері за одним столом, а нас – на традиційну Різдвяну ялинку в нашій домівці.

Почесна членка СУА Ірина Кашубинська засвітила свічку в пам'ять всіх тих, хто поліг за самостійну Україну, за виморених голодом, за всіх посестер-союзняк, яких з нами вже нема. Хвилиною мовчання вшанували пам'ять про них.

Голова запросила до засвічення трьох символічних свічок Почесну членку СУА, голову Окружної Управи Огайо Іванну Шкарупу.

Що перша свічка тому Дитяті,
Що народилось в убогій хаті
У темну нічку з Діви Марії, –
Світло народам, сповнення мрії.

А друга свічка тій Україні
Кому далекій – всім близькій нині,
Щоб духом мужня, Господу мила,
Правди промінням світ просвітила.

А третя свічка Вам, рідні друзі,
При Свят-вечері в щасті, чи в тузі
Хай Вам розсвітить шляхи широкі
Світлом віри й надії на довгі роки!

Поблагословив обід парох церкви св. Йо-сафата о. мітрат Мартин Канаван. Після молитви присутні поділилися просфорою, побажали один одному добра.

Прекрасно підготовлену програму вела культурно-мистецька референтка Олена Хміляк, за що Управа Відділу висловлює їй признання. Гості прослухали спогади І. Кашубинської „Ялинка трьох держав” (Оля Дем'янчук), новелу Тео Си-Ко „Дід Калістрат” (О. Шараневич), вірш Я. Королюка „Рік Марії” (І. Кашубинська), гумореску Р. Чорнобіля „Залишки святочні” (Ірина Дубас). На закінчення прозвучали святкові побажання і вірші М. Кривого „Вільна Україна” (О. Хміляк). Звичайно, що вся проза і поезії чергувались із колядками, які залюбки співали всі присутні. Атмосфера була надзвичайно теплою, святковою, дружелюбною. Її створювали не лише господарі, але й гості: отці М. Канаван, М. Польовий, В. Кадило, голова УЗО В. Ліщинецький, щирі наші симпатки. Управа Відділу щиро дякує всім, хто причинився до цього торжества, а саме: Марії Грабській з дочкою Олею Френч, О. Шараневич, О. Дем'янчук, Г. Кілярській, Петрові Пенгрину з дружиною Розалією і кумою Миросею Теслюк, Романові Оленчину, Олені Апостолук. Особлива подяка всім посестрам, які, хоч і з трудом, але сходяться кожного року до спільної коляди. Колядою „Бог ся рождає” і молитвою Різдвяний обід завершив о. мітрат Михайло Польовий.

Оксана Шараневич, голова
Оля Дем'янчук, секретар

Поправка. У грудневому числі (2008) журналу (ст. 33, четвертий абзац знизу) слід читати: „З нагоди 80-ліття Ольги Дем'янчук і Люби Боднар 33-й Відділ СУА ім. Лесі Українки складає 119 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. *Перепрошуємо за недогляд.*

ДО "СВІТЛИЧКИ" ЗАВІТАВ СВ. МИКОЛАЙ

*Свято св. Миколая у „Світличці” 83-го Відділу СУА, Нью Йорк.
Стоять зліва: Дарія Дроздовська, вчителька, Дарія Генза, виховниця, св. Миколай з ангеликами,
Анна Рак, скарбник.*

До цього свята діти готувалися заздалегідь. Вивчали пісні, віршики, танці. І ось настав День св. Миколая. З самого ранку діти були нетерпеливі. Святоково одягнені, у вишиванках, дівчатка у квітчастих спідничках. Дзвоном дзвіночків кликали св. Миколая, щоб він часом не заблукав, а прийшов саме до них.

Почувся стукіт, двері відчинилися – і до кімнати ввійшов св. Миколай у супроводі чотирьох ангеликів. Діточки широко відкритими оченятами захоплено дивилися на „справжнього” св. Миколая, який мав довгу білу бороду, одягнений в ризах, на голові – мітра. Він величаво сів на „трон”. Почався концерт. Діти співали, водили хоровод, деклямували віршики. Особливо сподобалась св. Миколаю пісенька „Ой, хто-хто Миколая любить”. Він привітав усіх з наступаючим Новим Роком та Різдвяними святами, побажав їм бути гарними, чемними, слухняними. Якщо діточки будуть цілий рік послушними, то обіцяв прийти на другий рік. Подякував дітям за гарний виступ.

Ангелики внесли мішки з подарунками. Св. Миколай власноручно роздав даруночки.

Діти дякували, обіцяли бути найчемнішими. Щасливі були усі. Батьки дякували п. Дарії Гензі, яка вже багато років є опікункою „Світлички” 83-го Відділу СУА в Нью Йорку, вчительці п. Дарії Дроздовській, яка терпеливо, з великою любов’ю і посвятою вводить дітей в український світ. Музичним керівником є п. Марта Мачай. І хоча її діти вже давно виростили, приходять що суботи і проводить музичні заняття. Фінансовими справами завідує п. Анна Рак, яка взірцево господарює, часто жертвує кошти на різні акції нашої організації (в тому числі на журнал „Наше Життя”).

„Світличка” 83-го Відділу СУА дуже популярна в Нью Йорку. Діти радо відвідують її. Тут вони вчать молитися, малювати, майструвати, танцювати, співати українських пісень, підготовляються до школи. Всі працівники „Світлички” причинилися до свята св. Миколая, яке було вміло організовано і проведено на високому рівні.

Галя Грицик,
пресова референтка 83-го Відділу СУА

На забаві мама запрошує свого шестирічного сина до танцю, на що він відповідає:

- Я не буду з тобою танцювати, бо ще замалий.
- А як виростеш, то будеш?
- Ні, бо тоді ти вже будеш бабусею.

„Щедрий Вечір, добрий вечір, добрим людям на здоров'я...”

Цією відомою щедрівкою голова 83-го Відділу СУА Ірена Чабан привітала союзнок, членів їхніх родин та гостей – членок 131-го Відділу СУА, які зійшлися 18 січня в українському ресторані Нью Йорку на традиційний Щедрий Вечір. Вже 8-ий рік наш Відділ підтримує цю гарну традицію, яку започаткувала колишня голова Відділу св. п. Варка Бачинська.

Голова відзначила, що Щедрий Вечір попереджає величаву відправу Водохрещя, яка відбувалася біля річок, ставків, або перед церквою – вирізали хрест з льоду і святити воду. Святою цілющою водою лікували тілесні та духовні хвороби. Нею освячували храми, домівки, стайні з худобою. Зберігання і підтримування давніх традицій нашого народу в діаспорі допомогли українцям утвердити нашу ідентичність, прославити і втримати наш рід. І тепер, у незалежній Україні, ці традиції повністю відроджені. Святий Йордан – це третє завершальне велике свято різдвяно-новорічного циклу.

Після спільної молитви і окроплення свяченою водою традиційних українських страв присутні заколядували і розпочалася вечеря.

Цікавою була святкова програма, яку вела Надя Савчук, імпрезова референтка. З задоволенням присутні слухали спогади В. Кривокульського „Во Йордані...” у виконанні Наталки Думи, стародавні колядки і щедрівки бандуристки Лаврентії Туркевич. При щедрівці про козу Люба Витвицька у костюмі кози гуляла і шукала своїх „козенят” між святковими столами, пристукуючи „копитцями”. Відтак колядували і щедрували колядники нашого Відділу, які під керівництвом Люби Шатанської, референтки суспільної опіки, провели дуже успішно цьогорічну коляду, прибуток від якої призначили для допомогових акцій. Дарія Дроздовська від імени 83-го Відділу СУА тепло привітала з уродинами Галю Оберишин і Стефу Косович, колишню довголітню голову Відділу. На їх честь прозвучало многоліття. Українські колядки звучали у виконанні хористів ньюйоркського хору „Думка”, до яких долучилися всі присутні.

Галя Грицик,
пресова референтка 83-го Відділу СУА
Фото: Володимир Ткаченко

Overheard in 1955

Did you hear the post office is thinking about charging a dime just to mail a letter?
When I first started driving, who would have thought gas would someday cost 29 cents a gallon!

“А ТОЙ ДРУГИЙ ПРАЗНИК СВЯТОГО ВАСИЛЯ”

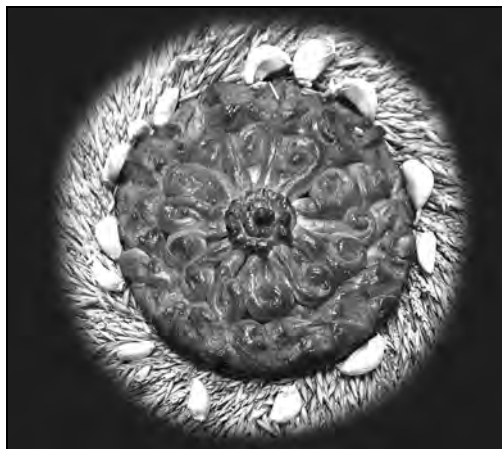
Виконавці ритуалів.

Новорічне святкування 64-го Відділу СУА відбулося 14 січня. З цікавістю йшли на це свято союзнянки інших відділів та громадськість Нью Йорку. Адже всім відомо, що діяльність відділу спрямована на вивчення, дослідження і пропагування українських народних звичаїв, обрядів і традицій. Увагу гостей, які заходили до залу Мистецької галерії СУА (саме там відбувалося святкування), привертала увагу оригінально прибрані живі ялинки, а їх було аж шість.

Відкриваючи свято і, привітавши всіх присутніх, голова відділу Ярослава Геруляк підкреслила, що ялинка – це символ вічності, адже вона вічнозелена. Всі ялинкові прикраси зроблені власноручно членами гуртка „Майстерня 64”, який діє при відділі. „Золоті” руки у майстринь: Наталки Соневицької, Дарії Костів, Галини Цігаш, Оленки Лозової, Лаврентії Туркевич і, звичайно, у нашої голови Слави Геруляк. Одна з ялинок була оздоблена білими печеними орнаментами з тіста: ангели, зірки, місяць, дівоптахи, дзвіночки та ін., але вони не їстівні, бо в тісті лише мука і сіль. Зате прикрасами другої ялинки можна було поласувати, бо на ній були цукерки, яблука, горішки, тістечка. Три ялинки власноручно прибрала відома мисткиня Я. Геруляк, яка і розповіла присутнім про символічні підвісні декоративні орнаменти на ялинках, виготовлені з різнокольорового паперу, яєчних шкаралупок, кораликів, соломки. Лариса Зелик

прекрасно розмалювала скляні кулі і зробила дуже гарні павучки. В дохристиянських часах вважалося, що павуки заснували світ (снують павутину). А ще павук символізує працьовитість. Він бажаний в людській оселі, бо вважається, що приносить вість до хати. Членка відділу Марійка Стефак, яка не могла прибути на свято, прислала на ялинку соснові шишки. Господині частували гостей ритуальними стравами, серед яких були: кутя, борщ, вареники з карпатськими грибами, з сиром, узвар, солодке печиво.

На Новий рік святкуємо празник святого Василя. Це друге свято в Новорічно-Різдвяному циклі. В цей день на столі мав бути ритуальний хліб – „Василь”, обвитий вівсяним вінком із зуб-

Ритуальний хліб – „Василь”.

ками часнику. Хліб символізує добробут, достаток; овес – на добрий врожай, а часник охороняє від злих духів і символізує здоров'я. Нашого „Василя”, який є дійсно витвором мистецтва, спекла членка нашого відділу Л. Зелик.

В надвечір'я Нового року, 13 січня святкуємо Маланку. Про святу Маланку дуже цікаво розповіла Лаврентія Туркевич. Мало хто знав, що вона була дочкою римського сенатора, надзвичайно багата, але вела аскетичне життя і весь свій масток роздала бідним. Будувала церкви, монастирі від Риму до Єрусалиму. В народі Маланка ввійшла в побут разом з Василем. Від давніх давен в Новорічному ритуалі виступає

коза. Вона вмирає від кулі стрільця, але приходить міхоноша і подихом дудки у вухо оживляє її. Це дійство символізує закінчення старого року і початок Нового. Лаврентія виконувала маланчині і новорічні щедрівки. А під час пісні про козу Оленка Лозова (коза) та Василь Барабаш (міхоноша) інсценізували її.

І ось заходить сівач (Святослав Левицький) і, засіваючи з рукавиці зерном, віншує: Сію, сію, посіваю... На щастя, на здоров'я, на Новий рік!

Лідія Слизь

Фото: Володимир Ткаченко

На пресовий фонд журналу “Наше Життя”

В пам'ять моїх родичів **бл. п. Христі Домбчевської-Навроцької**, бувшої активної членки 64-го Відділу СУА і **бл. п. Юрія Навроцького** складаю 2,500 доларів. Д-р Ірена Макарушка.

100 дол. Марта Перейма. По 20 дол: Анастасія Забродська, Марія Ярмолук, Ольга Балабан, Володимира Прокопець. 25 дол. Люба Клячко. 15 дол. Надія Бігун. 10 дол. Малина Дзюба.

На пресовий фонд журналу “Наше Життя”, даруємо 100 дол. (через 106-ий Відділ СУА, Гартфорд, Конн.) Теодор і Мирослава Кузьо.

З нагоди золотого ювілею подружнього життя наших приятелів **Марійки і Славка Томоруг**, складаємо \$100 на фонд Нашого Життя, а дорогим Ювілятам бажаємо багато радості і здоров'я. Уляна і Влодко Зінич.

Згадуючи двадцяті річницю смерті моїх Батьків – **др. мед. Теодозія та Ірени з Чайковських Сеньківських** та моєї приятельки **Лялі Савицької-Маланчук**, складаю 100 дол. Марта Тарнавська.

В світлу пам'ять **Людмили Чайківської**, дорогої співробітниці в “Фінансова Комісія СФУЖО” Америки, складаю 25 дол. На пресовий фонд журналу “Наше Життя”. В. Гординська.

Замість квітів на могилу бл.п. **Романа Соколовського** складаємо 25 дол. (через 106-ий Відділ), на пресовий фонд журналу “Наше Життя”. Родині

висловлюємо щирі співчуття. Теодор і Мирослава Кузьо.

У св. пам'ять **др. Богдани Свистун**: Олена Бобиляк, Марійка Юркевич, Марійка Семанишин, Люба Шавала-Турянська, Марійка Струмінська-Борковська, Віра Моканюк-Кушнір, Зірка Гренджа-Донська, Юля Масник, Емілія Смалько, Володимира Теслюк. Разом 240 дол.

У світлу пам'ять мого дорогого чоловіка бл. п. **інж. Дмитра Веселовського**, який відійшов у вічність 3-го грудня 2008 р. Христина і Богдан Дзюк – 25 дол. Реня і Юрко Стасула – 25 дол. Марія і Василь Щербюк – 20 дол. Ева Зеленко – 20 дол. Оксана Веселовська – 60 дол. Щира подяка за підтримку і щедрість. Оксана Веселовська.

У світлу пам'ять **др. Дарії Маркусь**, колишньої голови 29-го Відділу СУА, Чікаго Відділ складає 25 дол. Таня Винниченко, кореспонденційний секретар.

В пам'ять моєї покійної Мами **Клементини Лашчик-Шевчук** складаю 50 дол. через 96-ий Відділ СУА ім. Алли Горської, Ворен, МІ. Віра Андрушків.

\$360 from members of Branch 96 of Detroit, Michigan. A memorial donation honoring the memory of **Klementyna Lashchik**.

\$30 from Anna Zelisko.

Life in Art—Art in Life

Born in Liviv, Ukraine, in 1937, Roksolana Gilicinski developed an interest in drawing and painting in early childhood. This interest was noted by her parents, who enrolled her in an art-centered preschool, and her love of art grew and evolved despite the turbulence and uncertainty of the times.

After the war, the family emigrated to the United States. Roksolana graduated from Arts High School in Newark, New Jersey, and was awarded a full scholarship to the Newark School of Fine and Industrial Arts, where she majored in fashion illustration. Her professional career as an artist began soon after graduation—illustrating women’s fashions for J.C. Penney’s, Christian Dior, Vanity Fair International, and the Berkshire Corporation.

Marriage and the birth of three sons imposed family obligations that precluded a full-time career, but the artistic spirit continued and re-emerged with passion and intensity once her children were older. “I began painting—day and night, moving from fashion to landscape and nature.”

Because the nature of her husband’s work entailed frequent relocation, the family moved from state to state. In each new locale, Ms. Gilicinski joined an arts group or organization, participating in group or individual exhibits, winning numerous awards and recognition from professional art reviewers.

Currently, Roksolana Gilicinski’s passion for art has taken a new turn—creating and displaying pysanky that reflect her Ukrainian heritage while introducing a traditional form of Ukrainian folk art to a public beyond the Ukrainian American community. For the last 15 years, she has been exhibiting her work at a statewide arts festival in West Virginia. One of a mere handful of artists from other states whose work is featured at these festivals by invitation only, she is also one of only ten artists to be recognized by the state of West Virginia as “Special Folk Artist.”

Ms. Gilicinski is an artist with a reverence and respect for the creative talents of others, and her private collection includes the works of such luminaries as Hnizdovsky, Bozhemevkiy, Trush, Krychevskiy, Vynahrynovych, Svyredenka, Saenko, Zielyk, Hutsaliuk, and Moroz. Her philosophy on art is as eclectic as the works of the artists she admires. “Art,” she contends, “is not only something that exists in paintings. It can be found in everyday life—in home décor, in fashion, and even in the way flowers are planted in a garden. All one needs to do is look.”

Roksolana Gilicinski is a member of Branch 90 of the Philadelphia Regional Council and has served as an officer at the Branch and Regional Council level of the UNWLA. She is currently the Regional Council’s program and events chair.

Adventures with Flat Stanley

A couple of months ago, on a particularly bad hair day when I was feeling cranky and over-worked and annoyed at a great number of things, the U.S. Postal Service delivered a small, flat package from my friend and cousin-by-marriage Suzanne. Marked “do not bend,” the package contained a note from Suzanne, a letter from a little girl named Rachel (another once-or-twice-removed cousin-by-marriage), and a funny looking, laminated, grinning paper doll named Flat Stanley.

The two notes accompanying the winsomely grinning Stanley explained that he was part of a third grade school project Rachel was working on, a project that had originated with a book titled *Flat Stanley* and authored by someone named Jeff Brown. The title character, as one of the notes explained, was a boy “who became flat when a bulletin board fell on him.” Initially saddened by this rather horrid experience, Flat Stanley eventually began to see some advantages to begin flat. Turning adversity into opportunity, he discovered he could “fold himself up in an envelope and mail himself to visit friends and family in faraway places.”

The note from Rachel further explained that the project was a way to help the children in her class learn about geography, landmarks, and people. The note from Suzanne explained that Stanley had already traveled to cousins in North Carolina and

Annapolis before arriving at my place. And I was hooked.

To begin with, the package had brightened up an otherwise gloomy day, turning a crabby witch into a smiling and mission-oriented participant in one of life’s unexpected Wow moments.

The first bit of fun was calling cousin Suzanne to let her know Stanley had safely arrived at my digs and the effect his arrival had had on my mood. Among other things, we discussed how awesomely clever this project was and what a wonderful teaching tool it was—not only in terms of geography, landmarks, and people, but also in terms of culture, diversity, and history. We also raved about Stanley’s intriguing potential for making learning fun and engaging as well as a means of teaching children that bad breaks can be turned into interesting challenges and opportunities. Having spent many years as a teacher, I was more than a little impressed at the ingenious methodology some other teacher had come up with, and I was determined to help Stanley fulfill his mission—with a vengeance.

Per the instructions from Rachel, all notes, cards, photos, letters and other items attesting to Stanley’s whereabouts were to be mailed to participating children in care of the school, where they would be read and displayed and shared with classmates. Sensible arrangements that safeguard the students while make learning a class experience.

Because Flat Stanley arrived at my home just before Christmas, the first thing I did was to send a Christmas card from the two of us, describing our hunt for the perfect Christmas tree as well as our lame efforts at baking cookies and singing Christmas carols. I noted that Stanley wasn’t particularly good with the latter activities—he made a mess of my kitchen, sang off-key, and kept forgetting the words to “Jingle Bells.” (Rachel’s dad later informed me that my card was a big hit with the class—the kids all thought Stanley’s culinary and musical inadequacies were quite funny.)

The next day, Stanley and I toured Philadelphia. We visited and sent cards from Independence Hall, the Betsy Ross House, and the Liberty Bell, jotting down a little history and a little funny comment about each site. Our last stop was Philly’s Art Museum where Stanley ran up the steps like

Rocky, getting a little winded in the process of emulating Sly Stallone in the prizefighter role while I hummed the Rocky theme song.

Having introduced Flat Stanley to some Philadelphia history and pop culture, I stuffed him into a new envelope and shipped him off to my cousin Tania in Illinois, who took him around the Windy City and even to the opera. (The third graders in Rachel's class likely grimaced at the bit about the opera, but at least we got some interesting geographical variety).

From Chicago, Flat Stanley flew (in a brand new envelope) to visit my sister in Alaska, saw the sites of downtown Juneau, and went for a long hike in bear country. My sister happened to be flying to Utah right around then, so she stuffed Stanley into her suitcase, showed him around Salt Lake City, and even took him skiing before sending him back to me.

As I write, Flat Stanley's journeys are drawing to an end—this is his last stop before returning to Rachel. His final “on the road” message will be written by my neighbor, a third grader named Carly, this afternoon—a kid to kid message to top off all the fun we adults have been having with this project.

* * *

This saga merits a few brief concluding notes and ideas. Since embarking on this great adventure I have learned that it is something other elementary school teachers are doing with their classes (either with Flat Stanley or some other fictional character), but my initial response to the project holds firm and has been enhanced by Stanley's travels and adventures. Indeed, my only regret is that there was not enough time to send him abroad and have exciting adventures in Ukraine or Spain or China.

The project has prompted some musing on how variations on this theme might be adopted as a teaching instrument in our own Ukrainian Saturday schools or svitlychky—with characters named “Vidvazhna Varka,” “Paperova Pavlynka,” or “Mandrivnyk Marchyk.” It is a project UNWLA members and their children might enjoy and find rather easy to sustain—one of the things our organization has given us is friends in far places (distant states and even other countries) who might find the traveling Varkas or Marchyks an entertaining and interesting educational experiment. —TSC

“НАШЕ ЖИТТЯ”, ЛЮТИЙ 2009

Adventures with Coffee Filters

Dedicated to those readers who view coffee filters as one-trick wonders that exist only to make sure we get a nice clean cup of java in the morning. Contributed by Tania Blanco (Flat Stanley's Chicago hostess).

- ♥ Coffee filters make great covers for cooking or heating food in your microwave oven.
- ♥ Because they are lint-resistant, coffee filters are great for cleaning mirrors and windows and even for polishing shoes.
- ♥ Coffee in the morning and wine with dinner If the cork breaks and piece crumble and fall into the wine, you guessed it—get the coffee filter and Cheers!
- ♥ Hate watching the soil leak and erode from potted plants? Line the pot with a coffee filter and the soil stays put.
- ♥ Having anxiety attacks each time you stack your heirloom company china? Prevent chipped china syndrome by laying a coffee filter between each plate.
- ♥ Can't figure out how to weigh those chopped walnuts for your orikhoviy tort on your kitchen scale without having to subtract the weight of the dish they're in? Coffee filters weigh next to nothing.
- ♥ Gyros anyone? Keep that tadziki sauce from dribbling over your silk blouse with a coffee filter wrapper (works with tacos and popsicles and ice cream cones too).
- ♥ Winter giving your kids cabin fever? Have a “design a hat” party and let them use colorful stickers and other do-dads to create the perfect sombrero, shapochka, or chapeaux.
- ♥ Out of paper towels and have nothing to sop up the excess bacon grease for those BLTs? Coffee filter to the rescue.
- ♥ Wounded in action while shaving your legs? Keep some nick-fixers in the bathroom (More elegant than toilet tissue and won't stick to the nick like cotton balls).

SWEET STUFF

Since Valentine's Day comes in February, we decided a "honey" recipe might be in order. This one comes from the kitchen of **Eugenia Balaban** and is part of the Favorite Recipes of Houston collection, which was one of two cookbooks featured in the October-November 2008 issue of *Our Life*.

*Honey Cake * Медовий торт*

Ingredients for cake layers: 3 eggs, 3 tbsp honey, 3 eggs, 1 cup sugar (white or brown), 1 tsp baking soda, 1 tsp chopped walnuts, 2 cups sifted flour

Ingredients for cream: 16 oz. sour cream, 1 cup sugar, vanilla

Mix ingredients for cake layers. Grease three 10" cake forms and dust with flour. Pour batter into forms.

Bake at 375° F for 25 to 30 minutes.

Mix ingredients for cream. Beat well. Spread cream between cake layers.

Chill for a couple of hours before serving.

Helpful Hint: To keep cake plate clean while frosting, slide 6-inch strips of waxed paper under each side of the cake. Once frosting sets, pull the strips away, leaving a clean plate.

Oops. The authors of this bilingual cookbook have informed us that we did not include a snail mail address for queries or orders. These should be sent to UNWLA, Inc., Branch 118, c/o Marta Noukas, 803 Tiber Street, Houston, TX 77024. The cost of the cookbook is \$17.50 (includes \$2.50 for shipping), check payable to UNWLA Branch 118. All proceeds will be used to support the UNWLA Scholarship Program. Orders may also be placed by phone (713-973-8848) or by email: mnoukas@aol.com.

FUN FACTS ABOUT HONEY

In the Roman Empire, honey was used instead of gold to pay taxes.

In some parts of Greece, it was the custom for a bride to dip her fingers in honey and make the sign of the cross before entering her new home.

Ancient Egyptians used honey for embalming the dead.

After his death in battle, the head of Vlad III (better known as Dracula) was cut off and presented to the Ottoman Sultan, preserved in a jar of honey.

The art and literature of many Western cultures depicts bears as honey eaters.

It is probably for this reason that honey is often sold in bear-shaped containers.

In some Slavic languages the word for "bear" (like the Ukrainian medvid) is coined from the word for honey.

In the United States and most other English-speaking countries, "Honey" is a common term of endearment.

(Condensed and adapted from an extensive discussion of honey in Wikipedia)

Call for recipes. Cooks and bakers are cordially invited to share their favorite recipes and culinary tips with other readers. Please forward to the editor c/o UNWLA headquarters. **We ask that all contributors include a telephone number to allow us to acknowledge submissions and verify information.**

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД-ГРУДЕНЬ 2008 р.

ДАТКИ

2,500 дол. Уляна Стек.

По **1,000 дол.** Люба Більовшук (98), UNWLA Branch 98 / Holmdel-Middletown, NJ for administration of the UNWLA Scholarship Office; Dr. Martha Voytovich and Laurie Gauper

По **550 дол.** 12 Відділ СУА, Огайо (12), 67-ий Відділ СУА, Філадельфія (67)

По **500 дол.** д-р Богдан і Богданна Худіо (28)
450 дол. Dr. Frank Sysyn

По **440 дол.** – Basil & Priscilla L Kuzyszyn (98), Оріся Стефанів (98)

330 дол. 1-ий Відділ СУА, Нью Йорк

По **300 дол.** Mr. Rostislav I Grihorchuk, Texas, George & Victoria Mischenko (98), Ihor & Elaine Zankiw (49)

По **250 дол.** д-р Лідія Балтарович, Natalia Chuma, Dr Ihor & Mrs Zenovia Kunasz

По **220 дол.** Maria D. Besoushko (90), Мирон і Славомира Білас (90), Dr. Andreas Војко (106), Xenia Senny Вооне, Володимир і Катруся Воловодюки (86), Наталія Даниленко (90), Yuri B & Anna Zelinsky, Svitlana Kochman (29), Звенислава Лебедович (89), Йосиф Литвинишин (29), Peter & Stacey Polanskyj (98), Christine B. Smith, Оксана Стой (3), д-р Оріся Трешневська (54), Марта Турчин (111), Таїсса Турянська (86), Мирон і Дарія Ярославичі (29), 30-ий Відділ СУА (30), 54-ий Відділ СУА, Делавар (54), 83-ий Відділ СУА, Нью Йорк (83), 90-ий Відділ СУА, Філадельфія (90). UNWLA Branch 96, Michigan (96), 108-ий Відділ СУА, Конектикут (108)

210 дол. д-р Юліян Іной

По **200 дол.** Luba Wyznuskuj, Юрій та Оріся Яцусі (98)

По **150 дол.** Володимира Васічко (86), John Fedkiw

По **110 дол.** д-р Марта Біскуп, Христина Бонакорса (98), Marta V Borodayko (36), Dionizia Brochinsky (108), Marie Heshczuk (76), Vera Восwyn Holowinsky (65), д-р Тарас і Ольга Гунчаки (86), Lionel B Iwashkiw & Taisa Markus, Dr. Walter O Kulczycky (108), George B & Tania Kuzycz (101),

Luba M Levy, Xenia Moore, Оксана Надія Мулик, Luba Nowak (36), Patricia S Pylypec, Walter & Marusia Serna (56), Володимир і Богданна Слижі (83), Таїса А. Яцусь (3), 85-ий Відділ СУА (85), 106-ий Відділ СУА, Конектикут (106)

По **100 дол.** Roman & Anna Bajlak, Dr. Alla Brodech, Sofia Komarnycky, Joseph Kosciw, Nadia Kudryk (98), Walter & Marilyn Sharko, Luba Wyznuskuj

По **50 дол.** Ольга Чмола, Богдан Кузик, Оля Мовчан-Новак, Оксана Терлецька

42 дол. Рената Бігун (28)

40 дол. Mildren Kozak (13)

30 дол. Christine Paclawskyj (78)

По **25 дол.** Христина Ференцевич, George & Olga Lohan, Ann Sulyma

20 дол. Христина Карпевич

З РІЗНИХ НАГОД

Шановна і Дорога Пані Полянська! Вітаю Вас зі **40-літнім ювілеєм Стипендійної Акції СУА** та пересилаю одноразовий даток на суму 200 дол. на потреби Вашої праці. Я високо ціную Вашу працю, та всіх пань, які добровільно допомагають. Це є одна з найкращих референтур, як також дуже корисною для потребуючих дітей. Бажаю Вам сили та насаги до праці, яка вимагає багато годин, щоб це все виходило так, як ця референтура вимагає від Вас та усіх членок Комісії Стипендій СУА. Щиро Вас усіх, дорогі Пані, поздоровляю і бажаю дальших успіхів. Зі Союзнянським привітом, Ірина Руснак, Рочестер, Н.Й.

In lieu of **Christmas present for our dearest mother, Maria Kuzyszyn** please accept our donation of \$220 for a scholarship for a needy student in Ukraine in her name. We know that she would be delighted to correspond with «her» student. We are very happy with ours. With best wishes for the upcoming New Year! Basil and Priscilla L. Kuzyszyn, North Carolina.

У світлу пам'ять Марії «Оксани» Боднаре Ріпецької, моєї подруги з підпільних стежин, яка відійшла у вічність 1-го грудня 2006 року в Чикаго, складаємо 100 дол. на Стипендійну Акцію СУА. Роман і Анна Байляки, Маттіук, Н Й.

In memory of **Dr. Danusia Swystun** please accept my donation of \$30 for the UNWLA Scholarship Program. Lidia Kozak, UNWLA Branch 56 member.

My donation of \$50 to the UNWLA Scholarship Program is in loving memory of **Walter and Sophia Kuzyk**. Bohdan Kuzyk, Elmhurst, NY.

As a wish of late **Irene Popowycz**, active member, past president and a secretary of UNWLA Branch 74 in Chicago, IL, friends and members of UNWLA donated a total of \$850 for the UNWLA Scholarship Program in her memory:

\$100 (each) Suzanne McBride Feldman, M. Kobylecky & M. Banach, L. Pankiw, Luboslawa Szandra

\$70 Misc. cash donatons (UNWLA Branch 74)

\$50 (each) H. Charuk, Irene Dowbak, Jaroslawa Panchuk, O. Pawliwets, Dr. Bohdan & Oresta Tkaczuk

\$40 Adrian & Chrystyna Ciolko

\$30 Dr. Tamara Tymciurak

\$25 (each) Sofia Daczyszyn, Laryssa Sawka

\$10 Walter & Anne Sawkiw

In memory of **Lesia Romanyshyn** we are donating \$50 to the UNWLA Scholarship Program for students to students in Ukraine, through UNWLA

Branch 56 in North Port, Florida, Dr. Bohdan & Orysia Traczuk

На нев'яничий вінок та в пам'ять нашого одно-класника **Зенка Касараби** зложили на дворічну стипендію сироті в Україні під опікою Стипендійної Акції СУА, через 86-ий Відділ СУА в Ньюарку, Н. Дж. разом 220дол.

50 дол. Богдан і Олена Маців

33 дол. Володимир і Неонілія Лехман

по 25 дол. Христина Ковч, Богдан і Галина

Кутко, Наталія Лев, Ярополк Раковський

20 дол. Ралф і Ніна Рааб

17 дол. Дмитро і Лярісса Пенцак

Our sincere gratitude to the members of UNWLA Branch 98, Holmdel/Middletown, NJ for their support and understanding the needs for administrative expenses of UNWLA Scholarship Office.

Щиро дякуємо,

Марія Полянська, референтка стипендій СУА
М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії Стипендій СУА

UNWLA, Inc. Scholarship/Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024

Phone / Fax: 732-441-9530

Email: Mariapolanskyj@verizon.net

Мудрощі Бенджаміна Френкліна:

Товпа – це потвора – багато голів, жодного розуму.

Служити громаді вірно і повністю задовільнити її - неможливо.

Не суди багатства людини, ні її побожності по тому, як вона виглядає в неділю.

Як хочеш позбутися небажаного гостя – позич йому гроші.

Бог лікує, але лікар бере платню.

Після трьох днів чути і рибу, і гостей.

Блаженна людина, яка на ніщо не сподівається: вона ніколи не розчарується.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька

Маріанна Заяць — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич

Анна Мацілінська

Софія Геврик

Христина Мельник

Марія Андрійович

Дарія Дроздовська

Надія Цвях

Рома Шуган

Лідія Баб'юк-Слиж

Віра Кушнір

Ірена Стецьків

— 1-ша заступниця голови

— 2-га заступниця голови для справ організаційних

— 3-тя заступниця голови для справ культури

— 4-та заступниця голови для справ зв'язків

— протоколярна секретарка

— кореспонденційна секретарка

— скарбник

— фінансова секретарка

— пресова секретарка

— вільна членка

— вільна членка

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська

Христина Хомин-Іжак

Надія Савчук

Зінна Джус-ДеБол і

Діді Бутенко

Ольга М. Луків

Іванна Шкарупа

Любомира Калін

Зоряна Міштал

Марія Кейд

Уляна Глинська

— Дітройт

— Філадельфія

— Нью Йорк

— Північний Нью Йорк

— Нью Джерзі

— Огайо

— Чикаго

— Нова Англія

— Центральний Нью Йорк

— зв'язкова віддалених відділів

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Рудик

Христина Швед

Зоряна Гафткович

Марія Полянська

Ольга Тритяк

Орися Трешньовська

Роксоляна Яримович

— суспільної опіки

— виховна

— мистецтва і музею

— стипендій

— архівар

— екологія і здоров'я

— вільних членок

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон

Марія Томоруг'

Рената Заяць

Татіяна Рішко

Галина Келлер

— голова

— членка

— членка

— заступниця членки

— заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Тамара Стадниченко — редактор журналу "Наше Життя"

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj

Marianna Zajac — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Ulana Zynych

Anna Macielinski

Sophia Hewryk

Christine Melnyk

Mariya Andriyovych

Daria Drozdovska

Nadia Cwiach

Roma Shuhan

Lidia Babiuk Slysh

Vera Kushnir

Irena Stecki

— 1-st Vice President

— 2nd VP — Membership

— 3rd VP — Culture

— 4th VP — Public Relations

— Recording Secretary

— Corresponding Secretary

— Treasurer

— Financial Secretary

— Press Secretary

— Member-at-Large

— Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky

Christine Chomyyn-Izak

Nadia Sawczuk

Zinnia Dzus-DeBole and

Didi Butenko

Olha M. Lukiw

Iwanna Shkarupa

Lubomyra Kalin

Zoryana Mishtal

Maria Cade

Ulana Hlynsky

— Detroit

— Philadelphia

— New York City

— New York - North

— New Jersey

— Ohio

— Chicago

— New England

— New York - Central

— Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk

Christine R. Shwed

Zoriana Haftkowycz

Maria Polanskyj

Olga Trytyak

Orysia Tresznewsky

Roxolana Yarymovych

— Social Welfare Chairwoman

— Education Chairwoman

— Arts and Museum Chairwoman

— Scholarship/Student Sponsorship

Program Chairwoman

— Archives Chairwoman

— Ecology/Women's Health Chairwoman

— Member-at-Large Liasion

AUDITING COMMITTEE

Oksana Farion

Maria Tomorug

Renata Zajac

Tatiana Rishko

Halyna Keller

— Chairwoman

— Member

— Member

— Alternate

— Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Tamara Stadnychenko — Editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org

Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**

Office administrator — **Natalia Duma**

Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024

Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net

Maria Polanskyj, Chair

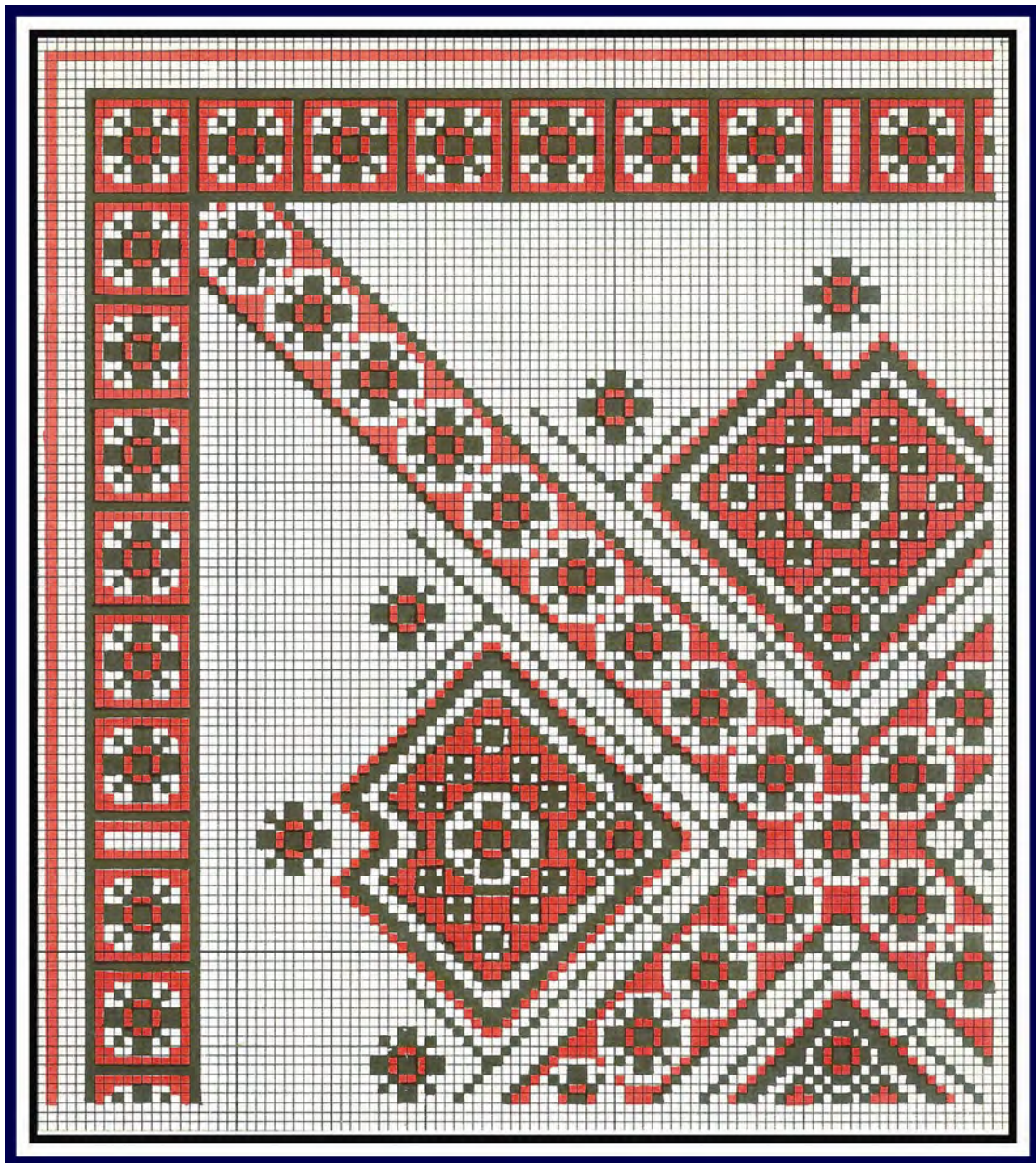
УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003

(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947

E-mail: info@ukrainianmuseum.org

Website: www.ukrainianmuseum.org

**“Взори для вишивання Ірини Сенюк”, серія 7, ст. 2. Нитки ДМС червона ч. 321.
Видання СУА, 1982 р.**

“Embroidery Designs of Iryna Senyuk”, series 7, pg. 2. DMC thread red #321.